

Het sterven van onze partner /ouders

1.
Je leerde mij lopen
je leerde mij beleefd zijn
je leerde mij praten
je leerde mij dat God bestond
je leerde mij lief te hebben
je leerde mij lief te zijn
je leerde mij goed te zijn voor anderen
je leerde mij anderen te vergeven
Moeder...dank je,voor
al wat je mij leerde.

2.
Draag je moeder hoog op de handen.
Het is een wonderbaar iets, een moeder.
Onze moeder begrijpt ons, zij werkt voor ons,
zorgt voor ons, bemint ons, bidt voor ons.
En het enige kwaad dat zij ons ooit doet,
is te sterven en ons te verlaten.
Als je nog een moeder hebt, houd ze dan in ere
en wacht niet tot ze dood is
om haar bloemen te brengen.
Wees goed voor haar.
Als je moeder oud is en misschien
sukgelt met haar gezondheid, wees dan dubbel bezorgd.
Zij droeg je door de morgen van het leven,
jij moet haar liefdevol
door de avond van het leven dragen.
De moeder is het "hart" van elk gezin,
de band die allen samenbindt,
het vuur in de haard dat allen verwarmt.
Hoe oud je ook wordt
en wat je ook misdaan hebt,
voor moeder blijf je altijd: haar kind!
Echte moeders zijn in staat tot de onmogelijkste
en meest wonderbare dingen.
We kunnen moeder nooit missen.

3.
Dank voor het leven van moeder
Een goed mens sterft steeds te vroeg
vooral als zij een goede moeder was.
Omdat het samenzijn zo goed was
is het afscheid nu zo zwaar,
omdat de vreugde zo intens was
is de droefheid nu zo diep,
omdat de liefde zo oprecht was
is de leegte nu zo groot.
Maar deze leegte die moeder achterlaat,
willen wij vullen met goede herinneringen,
met onze dankbaarheid.
Dank je moeder,
voor je handen die nooit konden rusten,
voor je scherpzinnigheid van je geest,
voor je tintelende ogen,

voor de ontroering die uitging van je stem,
voor je schalkse lach.
Dank je, voor je trouwe liefde,
voor alle tederheid die van je uitging.
Dank je,
voor je geloof en je idealisme,
voor je begrijpend en vergevend hart,
voor je levensmoed en je optimisme.
Dank je,
voor de vele mooie dagen
en die rijke schat aan levenservaring
die je ons meegaf.
Dank je moeder voor alles.
Vanuit deze dankbaarheid kunnen wij ook bidden:
God, die onze Vader wordt genoemd,
wij danken U voor deze vrouw,
die een moeder was voor ons.
Laat van dit leven niets verloren gaan,
nu wij het uit handen geven.
Wij vertrouwen het toe aan U, God,
die ook haar God en Vader waart
en dat blijven zult in de eeuwigheid.

4.
Als ik de pijn niet meer kan dragen
en mijn ogen het jou vragen ...
Laat je mij dan gaan?

Als mijn lichaam van mijn geest verliest
en mijn verstand voor slapen kiest ...
Laat je mij dan gaan?

Als mijn handen niets meer schrijven
en de stiltes langer blijven ...
Laat je mij dan gaan?

Als de tijd mij tegenstaat
en ik alles lopen laat ...
Laat je mij dan gaan?

Als ik nu van man tot vrouw zeg
hoeveel ik van je hou ...
Laat je mij dan gaan?

5.
De laatste stap met jou te beleven,
Liefde en vrede zo intens te voelen,
dat is wat ons verbindt,
dat is geluk.

6.
Jij bent onvergetelijk geworden
in mijn leven.
Jij zult altijd in mijn gedachten zijn.
Ik zal nog van je dromen

en je stem nog horen.
Ik kan niet begrijpen dat jij weg bent,
voorgoed.

Jij bent onvergetelijk geworden
in mijn leven.
Jij zult altijd met mij meegaan
op de levensweg.
Ik zal heimwee naar je hebben.
Ik had je langer willen vasthouden.
Ik had je nog zoveel willen vragen.

Jij blijft een litteken
in mijn bestaan.
Jij blijft een teken
van liefde in mijn leven.
Aan jou zal ik mij optrekken.
Jou gedenkend zal ik groeien
en krachtig worden.
Ik zal vol levensmoed verder gaan.
Jij onzichtbaar bij mij.

7.
Samen, och dat duurt maar even.
Samen, gaat zo snel voorbij.
Genietend van het leven.
Dat doe je hier en nu.
Samen, hier met jou te leven.
Samen, dromen zij aan zij.
Ik weet het duurt maar even.
Geluk gaat gauw voorbij.

Dus laat je niet kennen.
Laat het leven je verwennen.
Bij alles wat je doet en wat je laat.
Laat de liefde je omarmen
en laat geluk je hart verwarmen.
Ja, maak van ieder dag een luchtig feest,
want alles wat je aan anderen geeft,
aan liefde en geluk.
Dat ben je echt niet kwijt,
het komt vanzelf weer naar je terug.

Samen, och dat duurt maar even.
Samen, gaat zo snel voorbij.
Genietend van het leven.
Dat doe je hier en nu.
Samen, hier met jou te leven.
Samen, dromen zij aan zij.
Ik weet het duurt maar even.
Geluk gaat gauw voorbij.

8.
Same, och dat doert mer aeve.
Same, geit zoa sjnel veurbiej.
Genete van et laeve.
Dat deiste noe en hiej.
Same, hiej mit dich te laeve.
Same, druime zie aan zie.

Ich weit et doert met aeve.
Gelök geit gauw veurbiej.

Dus Laot dich neet gauw kënne.
Laot et leave dich verwènne.
Biej alles waste deis en waste lees.
Laot de leefde dich ómerme
en gelök dien hart verwerme.
Jao, maak van jedere daag e luchtig feès,
want alles waste angere geufs,
aan leefde en gelök.
Dat beste ech neet kwiet,
et kump vanzelf weer noa dich trök.

Same, och dat doert mer aeve.
Same, geit zoa sjnel veurbiej.
Genete van et laeve.
Dat deiste noe en hiej.
Same, hiej mit dich te laeve.
Same, druime zie aan zie.
Ich weit et doert met aeve.
Gelök geit gauw veurbiej.

9.
Een lach, een traan,
laat komen, laat gaan,
dat zijn onze gedachten,
maar we kunnen meer verwachten,
Soms heb je verdriet en dat doet pijn,
soms is er geluk en dat is fijn,
maar we kunnen niet zelf beslissen,
wat er komt, dat moeten we gissen.
Soms zie je aan een gezicht,
een sprankel van licht,
maar het kan ook anders zijn,
dan zie je aan een gezicht haat of pijn.
Waarom gaat zoveel geluk verloren
en zijn sommigen voor het ongeluk geboren,
waarom kan de wereld niet alleen uit liefde bestaan,
'alleen liefde' haat en nijd niet meer voortaan,
dat is een grote wens voor velen
en dat we daar allen in mogen delen.
Dit zal wel een droom blijven voor veel mensen, maar
ik wil iedereen het beste wensen.

10.
Ik heb mijn moeder niet verloren,
daarvoor gaf zij mij veel te veel.
Wat zij mij zei dat blijf ik horen,
van wat ik ben is zij mijn deel.

Ik kom haar overal nog tegen,
in wat ik doe, in wat ik laat.
Zij was en blijft voor mij een zegen,
waarvan het spoor steeds verdergaat.

11.
Het kan allemaal verbeelding zijn,
de dingen die we doen.
We kleuren zelf ons leven grijs,
en dan ineens weer groen.

Maar als jij vraagt: 'hoe gaat 't nou,
heb je wat minder pijn?'
Wat ik dan van binnen voel,
kan geen verbeelding zijn.

12.
Als een mens, die dierbaar is,
de dingen niet meer weet;
wat gehoord wordt, niet onthoudt,
onmiddellijk vergeet;

als een mens, die dierbaar is,
de name niet meer kent
en ook de meest vertrouwden,
nog nauwelijks herkent,

dan is de tijd gekomen,
dat afscheid nemen moet,
al is het nog niet helemaal,
je weet: het komt voorgoed.

Als jij dan de bezoeker bent,
-je moet gewoon erheen-
zing je samen een oud lied:
voor even, niet alleen!

13.
De enige zekerheid van het leven is,
dat als je geboren wordt
ook eens zult sterven,
je weet alleen nooit wanneer...

Als leven lijden wordt,
je bent moe gestreden,
bij papa vind je eeuwige vrede.

14.
Juist nu je er niet meer bent
zul je altijd bij ons zijn.

15.
Je handen vol bewogenheid
je mond vol belevenissen
je ogen vol hoop en verlangen
je hart overvol van gevoelens.

Nu zijn
je handen verstild
je stem verstomd
je tranen gedroogd
je hart tot rust gekomen.

Maar
je bewogenheid heeft goeds gezaaid
je handen? doen de ronde
je ogen? doen ons hopen
je hart? vult de leegte.1
Mijn liefde is vervlogen,
heel zachtjes uitgeblust.
Geen hand meer op de mijne,
geen mond meer die mij kust,
geen lachjes uit de verte,
geen hand meer door mijn haar,
niet meer samen zitten
en kijken naar elkaar.
Er vallen nu geen woorden,
er is geen ergernis,
maar ik weet nu uit ervaring,
hoe eenzaam, eenzaam is.

16.
Het regent zachtjes in mijn ogen,
en achter de wolken verschuilt zich de zon,
als ik kijk naar die vrouw met haar kinderlijk wezen
waarin, lang geleden mijn leven begon.

17.
Voor mij is het niet erg meer.
Daarvoor is het verleden.
Wel voor jullie die ik achterliet.
Vaarwel en wees tevreden.

18.
Achter je ligt een leven van werken en plicht
en juist dát bepaalde in alles jouw gezicht,
zo bescheiden als je hebt geleefd,
zo bescheiden ben je gestorven.

19.
Jouw liefde zal altijd bij ons blijven.

20.
Dank voor alle goede zorgen.

21.
Energiek en bruisend, dat was je;
je hebt zoveel voor ons betekend.
We hebben afscheid moeten nemen,
maar in onze herinnering leef je verder.

Moeder, je hebt een werkzaam leven gehad.
Zo heb je veel mogelijk gemaakt voor ons.
Zoals je geleefd hebt, ben je van ons heengegaan.
Bedankt voor alles.

Weinig nemen en veel geven,
altijd hartelijk en warm.

Als iedereen zoals jij was,
was de wereld niet zo arm

22.
Voor elk moment,
waarop je mij hebt blij gemaakt.
Voor elk verdriet,
waarvan je mij hebt vrijgemaakt.
Voor elke keer, dat je mijn vertrouwen zocht.
Voor elke schakel,
die ons nauwer binden mocht.
Voor al je goedheid, die ik ondervinden mocht.
Zeg ik dank je...

23.
Ik heb je lief, voor al wat je vergeven hebt.
Voor elke dag, dat je aan mij gegeven hebt,
voor elke blik van je trouw
en van genegenheid.
Voor elk geheim,
Geheiligd door verzwegenheid,
zeg ik dank je...
Voor elke keer, dat jij mij hebt ontroerd,
of door je zachte trouwe blikken hebt beroerd,
voor elk gebaar, waardoor je mij hebt vervoerd.
Zeg ik dank...

24.
Vol levenslust en overlopend
van goed bedoelingen,
heb jij je eigen
eenzame strijd gestreden

25.
Niets is sterker
dan de stilte.
Niets heeft zoveel kracht
als het zwijgen van de nacht

26.
Hoe één
hoe eenzaam
kan men zijn
als men
eenzaam is
omdat men
één is

27.
Al is mijn stem gebroken,
mijn adem zonder kracht,
het lied op and're lippen
draagt mij dan door de nacht.

28.
Velen deelden in je blijdschap,
weinigen deelden in je smart.
lach en scherts gaf je aan allen,
aan uitverkorenen slechts je hart.

29.
Dit doet pijn.
Heel, heel verdrietig
en met pijn in mijn hart
moet je jullie vertellen
dat ik mijn... voor altijd kwijt ben.

30.
Hij was voor ons:
een kameraad en echtgenoot
een vriend en vader,
een speelmakker en opa.
Maar bovenal een goed en integer mens.

31.
Ze was zo haar eigen,
in alles wat ze deed,
haar lachen, haar huilen,
haar lief en haar leed.

33.
Haar zorgzaamheid ging ver.
Maar waar haar geest dat nog kon,
kon haar lichaam dat niet meer.
Wat rest is de herinnering.

34.
De dood heeft vele gezichten
Een voor hem die sterft
en een voor elk voor hen die achterblijven.

35.
Zijn handen hebben voor ons gewerkt,
zijn hart heeft voor ons geklopt,
zijn ogen hebben ons tot het laatst gezocht.

36.
De weg gaat verder, eindeloos,
vanaf de deur waar hij begon.
Ik moet hem volgen, rusteloos
Tot ver achter de horizon,
met rappe voeten tot hij aan
een grotere weg raakt in 't verschiet,
kruispunt van komen en gaan,
en waarheen dan?
Ik weet het niet.

37.
Lieve mama (papa)
lieve oma (opa)
soms vraag je je af
waarom...

38.
Moeder is brood en haar lach is de zon
geen einde is slecht van wat moeder begon.
Haar kus geneest wonden, haar woord geneest smart.
Aan elke dood herinner ik mij haar grote hart.

39.
Nog voel ik ze, die moederhanden,
zo teder strelend in mijn gelaat.
Nog gaat hun warmte in mij branden,
een vuur dat nimmer meer vergaat.

Twee moederhanden die mij droegen,
toen ik alleen niet lopen kon.
Die altijd gaven en nooit vroegen,
die zorgden voor de dag begon.

Twee handen die ik blij aanschouwde,
als moeder voor een rein gebed.
Ze 's avonds innig samenvouwde,
en knielde voor mijn kinderbed.

Wat mij op aard ook zal begeven,
dit ene blijft mij altijd bij.
Twee handen, stil omhoog geheven,
een afgebeden woord voor mij!

Dat zal mij sterken alle dagen,
om steeds weer kind te zijn en klein.
Want moederhanden blijven schragen,
ook nu ze niet meer bij mij zijn.

40.
Moeder zijn is alles geven,
zorg en lijden, liefde en leven.
Moeder zijn is alles derven,
alles... en tevreden sterven.

41.
Voor de wereld is hij een van de velen,
voor ons was hij de hele wereld.

42.
Mama, dank je om wat je was,
we vergeten je niet.

43.
Mama,
is het woord waar het leven mee begint.
Mama is het woord dat hoort bij ieder kind.

Een woord om zacht te zeggen,
niet om luid te schreeuwen.
Het hoeft niets uit te leggen
en gaat door alle eeuwen.

Mama is het woord
waar de mensheid mee begint.
Mama is een ander woord voor liefde.

44.
Mam,
Na een leven van werken en plicht,
deed ze voorgoed haar ogen dicht.
Geheel voldaan heeft zij zich overgegeven,
maar in ons hart zal zij toch blijven leven.

Nooit zult u door de tuin meer lopen,
waar al uw bijen, bloemen en planten
getuigden van uw zorgende handen.
Nu ging de Hemeltuin voor u open.

45.
Tot ziens, lieve moeder.
Rust zacht, voorgoed deze keer,
gaat onze weg teneinde,
dan zien wij je weer.

46.
Je was een man/vrouw van weinig woorden
duidelijk herkenbaar voor degenen die bij je hoorden.
Een man/vrouw, vader, moeder en opa/oma
waar je op kon bouwen,
met een woord
waarop je kon vertrouwen.

47.
Zijn/haar handen hebben voor ons gewerkt
Zijn/haar hart heeft voor ons geklopt,
zijn/haar ogen hebben ons tot het laatst gezocht.
Hij/zij heeft zijn/haar taak volbracht.
Hij/zij ruste in vrede.

48.
Heel bijzonder, heel gewoon,
gewoon een heel bijzondere man/vrouw.

49.
Dag kleine vrouw, dag lieve moeder,
dag oma, nu moet ik gaan,
al het werken en al uw zorgen,
het was goed, het is nu gedaan.

50.
Mijn laatste groet is aan hen
die mij kenden en die mij liefhadden.

51.
Het laatste beetje is nu op,
veel had ik te verduren.
Het kaarsje is nu opgebrand,
gedoofd zijn alle vuren.
Voor mij die het aangaat,
vaarwel en wees tevreden.

52.
Wie verdient het lot?
Waarom moet iemand zoiets ontvangen?
Wie geeft je het recht
om naar het leven te ontvangen?

53.
Veel heb je ons gegeven,
veel heb je voor ons betekend,
plotseling uit ons leven verdreven,
blijf je in onze harten leven.

54.
Wat is mijn wereld wazig
wat is de wereld klein
ik kan mij niet herinneren
wie jullie allemaal zijn.
Soms zie ik iets bekend
of voel ik wat vertrouwd
en is het weer heel even
net zoals vanouds.

55.
Niemand leeft voor zichzelf,
niemand sterft voor zichzelf.

56.
Een moeder sterft altijd te vroeg.
al wordt zij nog zo oud.
Je bidt dat God haar sparen zal
omdat je van haar houdt.
Maar als de dagen knellen gaan,
zij ziek wordt, moe en oud,
bid je, dat God haar halen zal,
omdat je van haar houdt.

57.
We leven vaak in het verleden,
denkend, als ik dat anders had gedaan...
vergetend, dat we toch 't beste deden,
ons afvragend of het dan beter was gegaan.

We leven dikwijls in de toekomst,
denkend: als we dat kunnen bereiken...
vergetend dat sommigen eerder vertrekken,
ons afvragend hoe we naar alles zullen kijken.

Laat ons voornemen zijn,
dat jaar ernaar te streven,
om nu lief te zijn voor elkaar,
om nu te lachen, nu te leven!

58.
t' Verlies was er al voor het einde,
de rouw al eer het afscheid kwam,
toen die ellendige verwarring
bezit van je gedachten nam.
Wij voelden mee, je stil verdriet.
Nu rouwen wij, doch treuren niet.

59.
Als je ouder wordt
en niet meer weet waar je bent.
Als je mensen ziet
maar ze echt niet meer herkent.
Als je toch blijft strijden
om bij ons te leven,
dan hopen wij
dat je nu de rust is gegeven.

60.
Je gaf me je liefde, bezorgdheid en trouw.
Ik heb genoten van die jaren met jou.
Ik weet dat het jou ook goed heeft gedaan,
maar ik zal je missen bij het verder gaan.

61.
Een Vader
Een vader is iemand die van je houdt
Een vader is iemand die je vertrouwt
Een vader is iemand die je raad geeft
Een vader is iemand die met je leeft
Een vader is iemand die voor je vecht
Een vader is iemand die meent het echt
Een vader is iemand die je niet laat wachten
Een vader is iemand die nooit verdwijnt uit je
gedachten.
Onze Pa was een echte vader
Pa, bedankt voor alles.

62.
Een vader is iemand die je vertrouwt
Een vader is iemand die je raad geeft
Een vader is iemand die met je leeft
Een vader is iemand die voor je vecht
Een vader is iemand die meent het echt
Een vader is iemand die je niet laat wachten

Een vader is iemand die nooit verdwijnt uit je gedachten.
Onze Pa was een echte vader
Pa, bedankt voor alles.

63.
Mijn vader en ik
Samen sjouwen, samen bouwen,
Samen toeren, samen boeren.
Totdat jouw jaren gingen tellen
En we alleen nog over werken konden vertellen.

Plots kwam die dag grimmig en grauw,
Het kwam snel en heel gauw.
Het heden...
werd verleden.

Dan ben je teruggegaan,
Een weg die wij niet konden volgen.
Terug in de tijd
En dan nu in de eeuwigheid.

64.
Zij zag het leven in vrolijk licht
zij was de zon, een bloem, een vriendelijk gezicht.
Zij deelde ons haar geluk hier op aarde,
zij hecht aan het leven zoveel waarde.
Nu is zij van ons heengegaan,
maar laat ons niet met lege handen staan.
Haar lach en blijdschap zullen verder leven,
Mam, bedankt voor alles wat je hebt gegeven.

65.
Zwaar werden de dagen
en lang duurde de nacht.
Hoe moeilijk is het vechten
bij het ontbreken van kracht.
Maar ondanks je verlies
van de strijd om het leven.
Heb je ons door jou steun en geloof
een mooie nalatenschap gegeven.

66.
Zolang je nog een moeder hebt,
ben jij jong en is zij oud;
Zolang je nog een moeder hebt,
is er één die van je houdt.

Zolang je nog een moeder hebt,
ben je altijd ergens thuis;
Zolang als ze leeft,
ben je welkom in haar huis.

Nu mijn moeder dan gestorven is,
is mijn jeugd voorgoed voorbij,
Maar dankbaar blijf ik zolang ik leef

voor wat zij was voor mij

Voortaan, mijn lieve moeder,
moet ik verder zonder jou;
Maar wie ik ben,
dat dank ik toch grotendeels aan jou.

Een veilig nest, een fijne jeugd,
dat gunde je ieder kind:
Je kunt heel de wereld aan,
als het leven goed begint

Daarvoor dus mam oprechte dank;
je hebt het goed gedaan!
Je leeft een beetje verder
zolang ik zal bestaan.

67.
Niemand kan de leegte vullen,
nu zij die ons het leven gaf,
zelf het leven verlaat.....

Er komt een dag, dat je alleen bent,
nooit meer iemands kind....
Nooit was iemand je zo dierbaar,
niemand heeft je ooit zo bemind....

Nooit meer kind van je moeder,
de kindertijd voorgoed voorbij....
Niemand kan de leegte vullen,
die zij nu achterlaat.....

68.
Moed houden,
eenvoudig voortgaan als je kunt.
De weg gaan die komt,
met zijn voor en tegen.
Je ogen die een lamp zijn van je ziel
en die meer zeggen dan je mond verwerken kan.
Doen wat voor de hand ligt :
antwoorden geven - als die er zijn -
met een lach, maar ernstig gemeend,
of praten met je allerliefsten
of zwijgen, als het mysterie te groot is.
En intussen niet teveel omzien,
want de weg van het leven
gaat soms dwars door je hart.
Moed houden,
eenvoudig voortgaan als je kunt.
En als je niet kunt:
wachten en uitrusten bij wie je zorgen deelt,
of bij een vriend of een vriendin - als die er is -
zomaar een gesprek, eerlijk en vertrouwd.
En als die er niet is, toch wachten...
Dan maar alleen...
Wacht tot het weer beter gaat, straks.

69.

Zal het ooit wennen,
jouw stem niet meer te horen?
Zoveel hadden wij elkaar nog te vertellen,
zoveel wou ik je nog vragen.
Het antwoord heet nu stilte.
Zal het ooit wennen,
jouw gezelschap te missen?
Zo leeg die plaats aan tafel.
Zozeer is ik die gulle lach.
De wijn smaakt nu niet meer.
Zal het ooit wennen,
jouw warmte niet meer te voelen?
Zo geruststellend, jouw levensadem.
Zoveel wou ik nog van je houden.
Nu is er alleen nog die kilte.
Zal het ooit wennen,
jouw naam niet meer te noemen?
Zo teder als een kreet.
Zo wou ik je nog roepen.
Jouw naam klinkt nu als een echo.
Het zal wel wennen, zeggen mensen;
de tijd heelt, zeggen zij goedbedoeld.
Maar ik wil niet vergeten,
ik wil het niet gewoon worden.
Jij was onvergetelijk, buitengewoon.

70.
Stil aan je bed te staan en geen woord weten te zeggen
verlegen zijn met onze eigen kans, gezondheid, geest en
kracht weten dat jij nog maar zo kort van het leven mag
getuigen dat je je taak als mens bijna volwaardig hebt
volbracht.

Stil aan je bed staan en zoveel gevoelens hebben
die niet naar buiten komen door een eenzaam groot
verdriet tranen die onverwacht langs je wangen glijden
van machteloosheid, pijn, je vindt de juiste woorden
niet.

Stil naar je kijken en onze liefde voelen
je was zoveel voor ons en we hebben het nooit hardop
gezegd de pijn die wij elkaar onnodig soms wel eens
bezorgden zijn we allang vergeten en is zonder naklank
weggelegd.

Stil aan je bed staan en alleen maar naar je kijken
verlegen zijn met eigen kans, gezondheid, kracht en
geest weten dat jij straks niet meer in de volle zon zult
zitten maar dat ons leven zonder jou nooit zonnig was
geweest.

71.
Verdriet verandert jezelf.
Verdriet doet je anders horen, anders zien,
anders waarnemen, anders denken.

Verdriet maakt je gevoeliger.

Verdriet verandert je contacten, je levenszin,
je levensverwachting.
Verdriet verandert je interesses.
Verdriet verandert de mensen om je heen.

Verdriet maakt je vergeetachtig soms.
Maar nooit vergeet je wie eens jouw leven anders
maakte,
hoop, zin en levenslust gaf,
een nieuwe kleur.

Verdriet verandert ook zelf.
Zwaar als het kan zijn, loodzwaar -bijna niet te
verdragen-
kan het anders worden, lichter soms,
maar nooit vergeet je wie eens jouw leven anders
maakte.

Verdriet kun je niet alleen verdragen.
Verdriet kan anders worden, als er mensen meedragen.

72.
Stil aan je bed te staan en geen woord weten te zeggen
verlegen zijn met onze eigen kans, gezondheid, geest en
kracht weten dat jij nog maar zo kort van het leven mag
getuigen dat je je taak als mens bijna volwaardig hebt
volbracht.

Stil aan je bed staan en zoveel gevoelens hebben die niet
naar buiten komen door een eenzaam groot verdriet
tranen die onverwacht langs je wangen glijden
van machteloosheid, pijn, je vindt de juiste woorden
niet.

Stil naar je kijken en onze liefde voelen je was zoveel
voor ons en we hebben het nooit hardop gezegd de pijn
die wij elkaar onnodig soms wel eens bezorgden zijn we
allang vergeten en is zonder naklank weggelegd.

Stil aan je bed staan en alleen maar naar je kijken
verlegen zijn met eigen kans, gezondheid, kracht en
geest weten dat jij straks niet meer in de volle zon zult
zitten maar dat ons leven zonder jou nooit zonnig was
geweest.

73.
Nu jij van ons bent weggegaan
wil ik je groeten, namens ons allen.
Je hebt een bijzondere plaats in ons hart
en zo blijf je voor ons leven.
We zullen je blijven herinneren,
maar ook over je blijven praten.

Zo blijf je niet alleen bij ons,
maar gaat jouw leven ook verder.
Onze ogen kunnen jou niet meer zien.
Onze handen kunnen jou niet meer aanraken.
Maar als we in ons hart kijken,
weten we dat je er nog bent.
En wij kunnen niet geloven
dat jij nergens meer bent.
Iemand zal nu toch wel
naar jou omzien,
zoals jij in je leven
naar ons hebt omgezien.

74.
Samen plezier, samen op reis
samen een eenheid, samen eigenwijs
samen kwaad en samen goed
samen verdriet en samen weer moed
nu verder zonder haar/hem, het doet pijn
te weten nooit meer samen te zijn.
Vele malen heb ik afscheid genomen
dit is de laatste maal.

75.
Jouw stem klinkt niet meer in ons midden.
Toch spreek je nog in mijn hart.

Jouw ogen zijn nu gesloten.
Toch zie ik je soms nog voor mij.

Jouw handen zijn stilgevallen.
Toch voel ik dat je me nog steunt.

Je naam zal steeds minder genoemd worden,
maar ik zal je bij je naam blijven noemen.

Ik vraag dat ze je niet doodzwijgen,
jouw naam niet vermijden.

Wie ik zo liefhad, blijft leven over de dood heen.

76.
Dit is het moeilijkste uur uit heel mijn leven.
Dit is het laatste vaarwel van een man en een rouw.
Niets dat ik nu nog aan jou zou kunnen geven
dan mijn hart, maar dat was altijd al van jou.

Dit is het laatste moment van ons twee samen.
Nu kennen wij voor elkaar geen verwijt.
Nooit was je mij zo vertrouwd als vandaag nu mijn ziel
om je rouwt.
Nu alles voorbij is, voor altijd.

Als jij, heel misschien ooit mij weer zult zien denk dan,
als het kan nog alleen aan de tijd vol genegenheid.

Want zo was het laatste moment van ons twee samen.

Toen kende wij allebei voor elkaar geen verwijt.
Nooit was je mij zo vertrouwd maar mijn hart is van
binnen zo koud nu alles voorbij is, voor altijd.

77.
herinneringen van voorbij bepalen soms je dag,
gedachten aan een geliefde mens die niet meer is,
pijn om een vriendschap die niet meer is,
verdriet om dat wat er had kunnen zijn,
herinneringen van voorbij, heimwee naar de dagen die
je samen vierde, warmte wanneer je je herinnert hoe
intiem je samen was.

En telkens weer zullen we je tegenkomen.
Zeg nooit het is voorbij,
slechts je lichaam werd van ons afgenomen.
Niet wat je was en ook niet wat je zei.

78.
Wat moeten we zeggen?
Mensen gaan dood,
dat hoort bij het leven.
Dat weet klein en groot.
Het gebeurt.....heel even.
Maar wat moeten wij zeggen?
Onze moeder/vader is dood.
En dat herinnert men zich het hele leven.

79.
Het is nog niet te begrijpen,
je stem niet meer te zullen horen,
jou niet meer naast me te vinden.
Bij 't wakker worden
je gezicht niet meer te zullen zien
het is nog niet te begrijpen,
en als anderen alweer doorleven.
als bijna niemand nog je naam noemt.
zal ik jouw stem nog horen in mij,
zal ik naar je verlangen.
Bij 't wakker worden van mijn verdriet,
het is nog niet te begrijpen,
afscheid van jou te moeten nemen,
het klinkt zo koud en onherroepelijk.
Je zult altijd bij me blijven,
niet mijn verdriet koesterend
zal ik jou een warme plek geven diep in mij.
Jij was mijn geborgenheid, mijn tegenwicht
de intens levende, de storm soms,
maar ook de luwte, geleefd heb jij.

80.
Voorbij niets meer te zeggen
voorbij is niet het juiste woord

voorbij is over - afgelopen
voorbij gaat een leven echter nooit
voorbij gaat geen verdriet en geen herinnering
voorbij onze grenzeloze gedachten is het wonder
dat wij niet verwachten
voorbij de einder van de horizon
gaat leven verder dat hier begon

81.
In tranen schrijven woorden een bitterzoet vaarwel
opdat de lucht in grijze tinten wuivend verder waait.
Stilstaande aanschouwing ver van de wereld die verder
draait immers lacht de zon reeds verder verhullend
eenzaam duister.
De afscheidsgroet sober woorden reeds nog ongezegd
verscholen achter een valse façade klinkt zacht een
laatste groet.

82.
Door de wereld gaat een oud verhaal over de schepping
van de mens genomen uit de aarde die aan zijn zorgen
werd toevertrouwd.
De mens ontving de Levensgeest, hij leefde zijn dagen,
seizoen na seizoen, hij zaaide in tranen en oogstte in
vreugde tot zijn tijd was vervuld en hij terug moest
keren naar de aarde.
Nu ook jouw dagen zijn vervuld, dagen van droefheid,
dagen van vreugde, vertrouwen wij je lichaam toe
aan onze aarde.
Als onze dagen zwaar van droefheid zijn om jou zal in
ons hart de vreugde al ontkiemen omdat jouw geest in
ons verder zal leven en omdat zo jouw goeds zal
voortbestaan.
Wij geven je uit handen aan de aarde, die geduldig
wacht.
Rust zacht!

82.
De dagen die we samen onderweg waren,
lijken voorbij;
We doen iemand uitgeleide.
Iemands stem wordt niet meer gehoord,
zijn hand zal ons niet meer groeten
en de blik van zijn ogen zal de onze niet meer kruisen.

Dat is waar, zijn stem wordt niet meer gehoord,
maar zijn woorden klinken in ons leven na.
En wat zijn ogen ons ooit zeiden,
zal niemand ons ontnemen.

Je lijkt nu ver weg,
jij die onze dagen en onze wegen deelde.
Maar ergens ben je dichterbij dan ooit.
Want in de stilte die je nu omgeeft,
Komt - als wij luisteren - meer dan ooit tot leven.
Alles wat je ooit voor ons had willen zijn,

alles wat je ooit tot ons hebt willen zeggen.
En zo blijf je in alles wat we ooit van jou ervaren en
begrepen hebben, onvergeten met ons meegaan.

En we blijven je naam op handen dragen,
je welsprekende leven dankbaar ter harte nemen,
tot eens, zo hoop je wellicht, alle leven voltooid en alle
vrede volkomen zal zijn.

Want zo ruimdenkend was je wel.
Misschien worden wij het ook,
want wat je eens was en met je ogen zei,
zal ook na vandaag ruimte bij ons vinden;
ons leven doorgistend, blijft het met ons meegaan.

83.
Nu wordt het stil.
Wij moeten verder,
de wereld gaat gewoon zijn gang,
maar niet voor ons,
de zon schijnt bleker,
de nachten duren veel te lang.
Je plaats is leeg,
maar niemand zal er,
doen alsof jij niet bestaat.
We zien je niet,
maar toch: je bent er,
omdat zo veel nog van je praat:
de lege stoel,
je dichte boeken,
en de verhalen die er gaan.
Je hoort bij ons,
waar je ook heen gaat,
bij ons blijf je voorgoed bestaan.

84.
Breng mij op weg tot aan de brug.
Ik ben zo bang, om daar alleen te staan.
Als we daar zijn, ga dan niet direct terug,
maar wacht tot ik overga en zwaai me na,
dan voel ik me heel veilig en vertrouwd.

Breng mij weg tot aan de brug.
Ik heb geen idee hoe diep het water is.
De overkant lijkt me zo ver.
Je kunt de oever hier niet zien.
Zo ver het oog reikt, zie ik mist.
Ik twijfel aan het verder gaan.

Breng mij weg, tot aan de brug
en ga dan niet te vlug, terug.
Zwaai je mij na als ik er over ga.
Een heel klein duwtje in mijn rug,
is alles wat ik nog verlang van jou.

Dank je voor je liefde en je trouw.
Ik ga nu gauw, want het begin is reeds in zicht:
ik voel de warmte van een licht.

85.
Ik heb nog de herinneringen
en die bewaar ik trouw.
Maar ik wil nu geen herinneringen,
ik wil alleen maar jou.

Ik huilde duizend tranen
en riep je duizend keer.
Maar ondanks al die liefde
ben jij er nu niet meer.

Ik hield van je bij leven
en dat verandert niet.
Maar in mij is er leegte,
daar woont nu slechts verdriet.

Als tranen treden waren
dan maakte ik een trap.
en rende ik naar boven
tot ik weer bij je was.

Maar tranen zijn geen treden
en een trap die is er niet,
dus zal ik leven naar je voorbeeld
want ik weet dat je me ziet.

Ik schenk je duizend tranen
duizend kussen, en een lach
wil jij ze dan bewaren
tot ik je terugzien mag?

86.
Ieder afscheid doet ons stilstaan bij de dingen waar we
zo zelden bij stilstaan, zoals: bij wat ons samenbrengt en
niet te scheiden is; bij het begrip "moeder, vader" dat
meer herbergt dan men kan achterhalen; bij de volheid
van een leven en de leegte die het achterlaat;
bij alle onbestemde vragen waarop niemand het
antwoord kent.

Ieder afscheid doet ons stilstaan om te herinneren wat
we zo licht vergeten, zoals: de gratie van wat in het
leven zomaar gegeven wordt, het onberekenende van
trouw en vriendschap, de zegenende kracht van

tederheid en welke kwetsbaarheid ons toegemeten wordt
in al het dierbare.

Ieder afscheid doet ons stilstaan om in te zien wat ons
aan deze aarde bindt, zoals: het liefste dat we moeten
leren loslaten, het onzichtbare dat ons dieper met elkaar
verbindt, de vreugde van het samen horen en de pijn van
gescheiden zijn, of het gevoel van leemte en gemis dat
doet verlangen naar een eeuwigheid.

87.
Afscheid nemen is met zachte vingers
wat voorbij is dichtdoen en verpakken
in de goede gedachten ter herinnering.
Is stilstaan bij brokjes leven, op de pieken van pijn en
vreugde.
Afscheid nemen is met dankbare handen
weemoedig meedragen al wat van waarde is,
om niet te vergeten.
Is moeizaam de draden losmaken
en uit het spinrag van belevenissen loskomen,
en achterlaten en niet kunnen vergeten.
Leven is, vanaf je geboorte, voortdurend afscheid
nemen.
Loshaken om voort te gaan.
Zichzelf verliezen, om zich te vinden.
Het risico van de graankorrel, die vruchten voortbrengt.
Afscheid nemen is het moeilijkste in het leven.
We leren het nooit.

88.
Nu de avond valt wordt het stiller.
De wereld om ons heen wordt kleiner.
Op het einde kan het koud zijn in de avond.
Kou die tot in ons binnenste doordringt.
Overall zoeken wij de warmte op.
Ons verlangen groeit naar het vuur dat ons verwarmt.

Nu de avond is gevallen worden wij stiller.
Onze wereld wordt kleiner.
Van buiten keren we meer terug naar binnen.
We ontmoeten de kou die in ons zelf kan zijn.
Verdriet dat opspeelt zonder dat iemand dat merkt.
Teleurstelling die ons koud maakt.

Nu de avond is gevallen zien we meer onszelf.
Beelden van ons leven trekken als een film voorbij.
Soms verwarmen ze, dan weer doen ze zeer.
We zijn in de avond met ons zelf in gesprek.
Soms voegt zich iemand bij ons die ineens zegt:
Waarover praten jullie, wat is er toch gebeurd?

In de avond is iemand met ons onderweg.
Wij mogen zeggen wat ons hart bezwaart.
Wij mogen vragen om ruimte en hoop op een nieuw
begin.

Wij mogen komen met al ons verdriet en pijn.
Ons verlangen naar warmte zal worden gehoord.
Er is een vuur dat al onze kou verdrijft.
De avond is niet het einde van de dag...

89.
Zal er alleen leegte zijn, als wij straks thuiskomen,
jouw naam noemen?
Zal er alleen gemis zijn,
als onze ogen vergeefs naar je zoeken
en je stem niet meer gehoord wordt?
Zal er alleen heimwee zijn?

Of zul je meer dan ooit wonen in de wereld van ons
hart, die warmer is geworden sinds jij in ons leven
kwam? En zullen onze gedachten niet voor altijd
vervuld zijn met wat daarin hebt uitgezaaid?

En als je nu ergens leeft waar altijd vrede is,
weet dan dat ons hart met jou verbonden is,
dankbaar ondanks alles om de lieve lente van jouw
leven, die aan het onze kleur en warmte gaf.

90.
Stil aan je bed te staan en geen woord weten te zeggen
verlegen zijn met onze eigen kans, gezondheid, geest en
kracht weten dat jij nog maar zo kort van het leven mag
getuigen dat je je taak als mens bijna volwaardig hebt
volbracht.

Stil aan je bed staan en zoveel gevoelens hebben
die niet naar buiten komen door een eenzaam groot
verdriet tranen die onverwacht langs je wangen glijden
van machteloosheid, pijn, je vindt de juiste woorden
niet.

Stil naar je kijken en onze liefde voelen
je was zoveel voor ons en we hebben het nooit hardop
gezegd de pijn die wij elkaar onnodig soms wel eens
bezorgden zijn we allang vergeten en is zonder naklank
weggelegd.

Stil aan je bed staan en alleen maar naar je kijken
verlegen zijn met eigen kans, gezondheid, kracht en
geest weten dat jij straks niet meer in de volle zon zult
zitten maar dat ons leven zonder jou nooit zonnig was
geweest.

91.
Een keer moet het begin zijn
of je nu wilt of niet
een keer wil je bereiken
wat je in de verte ziet;
een keer zul je moeten kiezen
uit alles om je heen,
een keer zul je moeten zeggen :
Er is er voor mij maar één.

Een vrouw om van te houden
een die voor je vecht
een plaats om thuis te komen
een thuis, maar dan ook echt.
Het klinkt misschien kortzichtig
met al die inspraak om je heen,
toch is het goed om te zeggen
er is er voor mij maar één.

En soms begint het te rommelen,
te scheuren hier en daar
en heel jouw zekere wereld
stort in elkaar.
En toch.... vanuit de resten
al gebeurt dat niet meteen -
komt toch weer het verlangen:
Er is er voor mij maar één.

92.
Zij was de zon hij was haar schaduw
maar het derde hem niet.

Hij wist niet wat het was om zon te zijn
in haar schaduw voelde hij zich happy
hij wilde niets meer.

Maar op een dag begon hij te schitteren
en hij werd ook zon.

Hij overstraalde haar geheel en al,
haar zon werd zwakker en ging langzaam uit,
nu werd zij de schaduw even deed het pijn
ze zei: als je eenmaal zon bent geweest...
weet je wat het zeggen wil
maar ze bleven bij elkaar
want ze hadden elkander lief ze spraken af:
laten we allebei niets zijn noch zon
noch schaduw hij deed zijn zon uit

Uit het leven weggerukt

93.

Zij wordt steeds teerder en steeds brozer,
een blanke lamp die zachtjes schijnt.
En ik, ik voel mij soms ontroostbaar,
omdat dit alles straks verdwijnt,-

Dit schijnsel, dat mijn donkere wanden
met het goud der avonden verlicht.
O helpensgrage, warme handen,
o klein en luisterend gezicht!

Waarom moet alles wat zo nodig,
barmhartig is, onzegbaar goed,
de aarde in, als overbodig,
verborgen, weggelegd voorgoed?

En moeten wij, alleen gelaten.
Beroofd van steun, volwassen zijn,
als wijze, grote mensen praten
terwijl we eeuwig kinderen zijn?

94.

De tijd gaat voorbij met zien en met horen,
de tijd gaat voorbij met honger en dorst,
de tijd gaat voorbij tussen dood en geboren,
van bloesem naar koren,
gebruikt of vermorst.

De tijd gaat voorbij met wikken en wegen,
van het voor en het tegen, gaat de tijd voorbij,
de tijd gaat voorbij met het zoeken naar wegen,
vergeet je te leven en de tijd gaat voorbij.

De tijd gaat voorbij in een schelp aan je oren,
hoor je het ruisen: de tijd gaat voorbij,
de tijd gaat voorbij, de tijd gaat verloren,
de tijd trekt zijn sporen,
in jou en in mij.

De tijd gaat voorbij met passen en meten,
met kansen bereek nen voor een langer bestaan,
de tijd gaat voorbij, je zou moeten weten,
dat je de tijd moet vergeten,
om de tijd te verslaan.

95.

Laot vandaag de mis mer blieve hange,
det is mien innigste verlange.

Get leefs is ós óntnómme,
ich duuj ze weg de pien,
laot ze neet nao baove kómme.
Wen noe de zón zoow sjiene
troch ze sjerper nag de liene
van leid in mien lief.

In ein krank oug
moogs se ouch neet vrieve,
't hélt baeter
esse effe d'r vanaaf kins blieve.

Loat vandaag de mis mer blieve hange
det is mien innigste verlange.

96.

Onze woorden schieten te kort
om uit te drukken wat er nu omgaat in ons hart;
we hadden zo graag in jullie vreugde willen delen.
Het leven kan soms onverwacht
een andere wending nemen.
Wat nu aan jullie gebeurt
raakt ons diep.
We zijn jullie nabij
met heel veel warmte,
met heel ons hart.

97.

Zoveel soorten van verdriet ik noem ze niet.
Maar één, het afstand doen en scheiden.
En niet het snijden doet zo'n pijn,
maar het afgesneden zijn.

98.

Wij vinden geen woorden om het te zeggen
hoe wij je zullen missen, allemaal.
Het diepste gevoel is moeilijk uit te leggen.
Het hart spreekt een niet uit te spreken taal.

99.

Waarom al dat vechten,
waarom al die pijn.
Je wilde hier niet weg,
je wilde bij ons zijn.
De strijd was oneerlijk
en geheel niet terecht.
Je wilde nog graag verder,
maar verloor dit gevecht.

100.

Waarom, waarom moest dit gebeuren
 het maakt ons zo eindeloos stil van binnen
 ons verstand kan dit niet vatten.
 In de volle uitbouw van je leven
 ben je van ons weggegaan
 je was jong, dynamisch en vol levensdrang
 we hadden samen nog zoveel plannen
 al jouw en onze toekomstdromen compleet verstoord.
 Je was nog helemaal niet klaar om weg te gaan
 zoveel dingen blijven ongedaan
 zoveel zinnen, zoveel woorden
 het enige wat overblijft is waarom?
 De leegte zonder jou
 is met geen pen te beschrijven.
 De leegte zonder jou
 zal altijd bij ons blijven
 maar veel fijne herinneringen
 verzachten onze pijn
 ook al kunnen wij je niet meer aanraken
 in ons hart ben jij altijd dichtbij.

101.

Mijn vaste stelregel is altijd geweest:
 ik geef iets pas definitief op,
 als je pertinent zeker weet dat er
 absoluut niets meer aan te doen is;
 en nu is het dan zover...

102.

Ondergedompeld werd ik
 in koude water van het verdriet.

103.

Hoe je afscheid
 ook wilt begrijpen:
 't is een laatste hand,
 en de pijn is nu het meest.
 En huilend aan de kant,
 beseft je veel te laat
 hoe fijn het is geweest.

104.

Wen se euver dien leid
 neet wits te kalle,
 d'r nemens mit lestig wils valle,
 zeen 't de eige
 neergesjlage wimpers zach
 die troane treuste,
 ónverwach.

105.

Raenge

zump langs de roete
 dieke, dieke traone
 wie op mien gezich,
 sjpegelt mien binneste
 zich boete
 of sjpegelt boete
 zich in mich?

106.

Bij deze dode zijn wij stil,
 verdoofd, ontwricht, verslagen
 en zonder te kunnen beseffen
 dat het waar is wat wij zien:
 een mens van wie wij zoveel houden,
 die niet meer met ons spreekt,
 of zingt, ons niet meer groet,
 of lacht en huilt en met ons eet.

Bij deze dode luisteren wij stil
 met woorden ouder dan ons verdriet,
 die de tijden hebben verduurd
 en ons verbinden met zovelen
 die weten wat wij nu doorstaan
 en mét ons zijn en met hun stem
 ons voorgaan in het oude verhaal
 waarmee wij trachten in te stemmen.

107.

Hij had nog zoveel plannen,
 hij wilde nog zoveel doen.
 Het is voorbij,
 het hoeft niet meer,
 t' is niet meer dan, maar toen.

108.

(Naam) is plotseling van ons weggenomen,
 haar plaats in huis is nu leeg.
 Zij geeft ons niet meer haar hand.
 De dood verstoortte de mooiste band.

109.

De mens is als een stuk natuur;
 met de warmte van de zomer
 en de kou van de winter.
 Ons bestaan is een voortdurende herhaling
 van het leven, streven, overleven.
 Het kost een hoop moed en vertrouwen,
 om te begrijpen dat na elke nacht
 een nieuwe morgen komt.

110.

Zoveel soorten van verdriet
 ik noem ze niet, maar één:
 het afstand doen en scheiden,

en niet het snijden doet zo'n pijn
maar het afgesneden zijn.

111.
We weten het niet,
wij zullen het nooit begrijpen,
waarom een mensenleven wordt bekort.
Waarom de ene bloem tot vrucht mag rijpen,
de ander reeds in knop verdort.

112.
De geest begint te zweven
als een verlaten beest.
En vind geen enkel nest meer,
als het eens is geweest.

De vrienden, de vriendinnen
zijn ver van mij gegaan.
Verdwenen als de halmen,
de halmen van het graan.

Mij rest geen enkel ding meer
van wat ik heb gehad.
De boom is leeg geworden,
gevallen is het blad.

Zwaluw, ik ben gebleven
als uw verlaten nest.
Hoop op een later leven,
dat is al wat mij rest.

113.
Een mengeling van pijn en tranen
slechts af en toe een sprankje hoop
gedreven door een sterke wilskracht
hoewel het onheil nader sloop.
Je gedachten zal immer blijven
te vroeg ben je van ons heengegaan
we houden van je en zijn je dankbaar
voor alles wat je hebt gedaan.

114.
Ik zie je handen voor mij liggen
eens zo vaardig, nu zo stil
duizend dingen, duizend zaken
die ik nu opeens nog weten wil.
Ik wil met je praten je horen vertellen
In mijn gedachten zal je altijd bij mij blijven
Ik zal je missen, elke dag weer.

115.
Dood heeft vele gezichten.
Een voor hem die sterft,
en een voor elk van hen die achterblijven.

Er is een milde dood

barmhartig, mild of wreed,
voor hem die sterft en
voor elk van hen die achterblijven
een nieuw begin, n' breekpunt,
een keerpunt soms.

Zij, die sterft, laat alles achter.
Ook het zijn, het spreken,
het luisteren, het denken en
vooral het liefhebben.
Alles laat zij achter.
ze vertrekt zo bezitloos
als zij gekomen is.
Maar de leegte, waarmee zij kwam,
is –zo bidden we hoopvol- gevuld
met tenminste de zwaarte van haar goede wil.

Zij, die achterblijven,
verloren een mens,
een uniek mens,
die om de geest in hem – de geest,
waardoor hij sprak, dacht en kon beminnen,
blijft leven in anderen.

116.
Nu moet ik verder zonder jou.
Jouw stem zal ik nooit meer horen,
nooit meer je arm om mij heen.
Ik voel mij zo hopeloos alleen.
De mooiste herinnering zal zijn
ons leven samen ...dat was fijn.
Nu heb je vrede, je ogen zijn geloken
onze sterke draad zal nooit worden verbroken.

117.
Zoveel verdriet, zoveel ongeloof;
woorden bestaan hier niet voor...
Zoveel nog willen zeggen,
zoveel nog samen willen doen,
en dan "ineens" is alles over....
Alleen de mooie en dierbare herinneringen
zullen ons een "klein" stukje op weg helpen.

118.
Om te aanvaarden dat jij sterven moet,
jij zo vol levenswil, jij die je beste krachten schonk aan
de zorg voor anderen, dat valt ons zwaar.
Nog zovelen hadden je nodig,
zovelen houden van jou maar moeten je loslaten.
Voor jou en voor ons was je leven nog niet voltooid.
De ongeneeslijke ziekte die al je levenskracht

wegkrabde en ondermijnde heeft wonden geslagen in ons hart en bij herhaling doen zeggen: waarom jij? We hebben geen antwoord gekregen dat ons voldeed, maar wel ben je onvergetelijk geworden in ons leven. Terwijl jou krachten minder werden ging er een kracht van je uit die jouw zwakke lichaam overtrof. Jouw sterven kunnen we niet aanvaarden, maar jouw leven willen we opnemen in ons leven, als een zaad gezaaid in ons, om vrucht te dragen. Zonder jou was ons leven armer geweest.

119.

Weet je, heb je gefluisterd,
het leven is de moeite waard
als je je eigen hart beluistert
en altijd je geduld bewaart...
En kom, heb je willen zeggen,
de dood is niet zo'n enge vent...
je hoeft je huid slechts af te leggen
je bent er zo weer aan gewend...
Maar jij, hoor ik je nu nog praten,
jij hebt nog zoveel tijd te goet,
al moest ik je te vroeg verlaten,
ik volg je vreugde op de voet.

120.

Het is zo moeilijk om te begrijpen,
dat je er nu echt niet meer bent.
Je had nog zoveel plannen in je leven,
maar toch werd het je allemaal niet gegeven.

Je laat je drie kinderen achter,
met ontzettend veel verdriet.
De kinderen hadden je nog nodig,
maar je kon het niet.

We missen je ontzettend,
Voor nu, nu we weten dat het echt over is.
We hebben afscheid van je genomen,
maar we zullen altijd aan je denken.

We hopen dat je ook nu weer gelukkig bent,
je ging met een lach op je gezicht
We zullen je missen lieve ...
we zullen je nooit vergeten.

121.

Als ik thuiskom,
waar alles herinnerd aan jou,
waar jij nog zo aanwezig bent,
waar ik je stem nog hoor:
je vraag om de verwarming even hoger te zetten.

Als ik thuiskom,
het is buiten vroeg donker,
in het donker ben ik weggegaan,
in het donker kom ik thuis,

het licht blijft schaars in deze tijd,
mijn heimwee groeit en steekt.

Als ik thuiskom,
alles is stil, ik moet zelf het licht aansteken,
niemand zegt een woord,
alles is blijven liggen zoals ik het achterliet,
geen hand heeft nog iets beroerd.

Als ik thuiskom,
ik verlang naar jou,
ik wil vertellen van de dag,
ik wil een glaasje met je drinken,
ik wil je even aanraken.

Als ik thuiskom,
en niemand is daar,
dan ontsteek ik een kaars,
die ene kaars,
bij je gezicht licht op als een icoon.

Je bent ver weg, en toch dichtbij,
in het geheim waar warmte en liefde is.
Ik kijk naar de onrustige vlam,
en zoek de rust die ik verwacht,
in het licht van dat Geheim.

122.

Wist niet hoe het voelde
om iemand te verliezen,
hoe een gebroken hart voelde
verder te leven met tranen
die eeuwig zichtbaar zullen zijn.

Maar nu je weg bent,
verdwenen op de wind,
de leegte is ondoorgroendelijk.
woorden schieten te kort,
mijn woorden verdwijnen,
in de duisternis die heerst.

Weet dat we niet eeuwig kunnen leven,
ons moeten overgeven
als de tijd daar rijp voor is,
maar wil het niet geloven
dat je hier niet bent, dicht bij me.

123.

Stil word ik in mijzelf.
Jouw wil ik voelen in mij.
Ik hoor nauwelijks het geschuifel van de voeten.
Mensen zijn gekomen.
Van alle kanten.
Verbonden met jou waren ze.

Stiller word ik in mijzelf.
Verdoofd ben ik nog.
Niet te zeggen hoe ik mij voel.
Alles zo vreemd.
Ben ik dit zelf wel?
Zal het morgen niet gewoon een andere dag zijn?

Alsof er niets gebeurde?

Zo anders stil wordt het in mij.
Jouw herinner ik mij.
Jouw gezicht voor mij.
Je zou nog zo een woord kunnen spreken.

Zo anders stil word ik nu.
Jouw naam klinkt.
Een kaars wordt ontstoken.
Jij, licht in mij.
Jij, licht voor mij.
Jou wil ik mij te binnen brengen.

Zo stil wordt het nu...

Het zelfgekozen einde

124.
Het heette "weggaan"
Maar niemand wist waarheen...
Jij gaf je leven op, of terug misschien, aan ons, aan Hem
die ons tot leven riep?
Zocht jij, wat nergens was te vinden?
Of iets, dat je niet kreeg van ons, een eigen plek, wat
was het, dat wij jou onthielden?
Onszelf misschien...

125.
Sprakeloze keus zal in ons blijven branden.
Want toch heb jij ook zonder het te willen – het leven
teruggegeven, half oningevuld.
Heer, neem het aan en kleur het met uw eigenste
gedachte.

126.
Helaas kon jij onze uitgestoken
handen niet accepteren.

127.
Het was moeilijk uit te leggen
wat je bedoelde, om precies uit
te leggen wat je voelde.
Maar steeds weer probeerde we
elkaar te begrijpen.

128.
Op het pad van je grootsheid
mochten we meelopen,
de donkerste laan verkoos je alleen te lopen,
je keuze is onomkeerbaar.

129.

Ik heb het opgegeven
want doorgaan had geen zin.
Ik werkte heel mijn leven
voor klant en voor gezin.
Als ik ten langen leste
mijn leven overzie
dan was ik nooit de beste
maar ook vaak de slechtste niet.

130.
Er zijn goed en kwade dagen.
Goede dagen gaan voorbij!
Dat weet je en dat vind je verschrikkelijk.
Maar kwade dagen gaan ook voorbij!
Waarom vond je daarin geen troost?

131.
Je denkt dat de anderen niets meer
van je willen weten.
Je zoekt in een kleinigheid een reden om
te klagen, jaloers te zijn, of verwijten te maken.
Je hebt het gevoel dat deze stemming
nooit meer zal wijken.
Je weet niet waarom, misschien ben je moe.
Waarom moet het zo zijn?

132.
Sterven is niet het duistere einde,
maar het is als een lamp
die wordt gedooft wanneer

133.
Wanneer ons de avond wenkt,
de schaduw van ons leven lengt,
wees onze laatste reisgenoot,
een metgezel in alle nood.

134.
En soms knaagt aan een hart
een diep verborgen zeer.
Op... jarige leeftijd is overleden
Na een waardevol leven heeft hij op zijn geliefde
..(plaats).. zelf het moment gekozen.
Intens verdrietig blijven wij achter.

135.
Een mensenleven is zo wonderlijk,
zo onbegrijpelijk,
Jaar in, jaar uit, dag in, dag uit,
beweeg je je tussen mensen en dingen.
Sommige dagen schijnt de zon
en je weet niet waarom.
Je bent tevreden.
Je ziet de mooie en de goede kanten van

het leven, je lacht, je denkt, je bent gelukkig.
Je werk gaat vlot,
iedereen is vriendelijk tegen je.
Je weet niet waarom,
misschien heb je goed geslapen.
Misschien heb je een goede vriend gevonden
en voel je je geborgen.
Je zou de tijd van vrede en diepe vreugde
willen laten voortduren.
Maar dan, ineens, veranderd alles.
Het is alsof een te hevige zon
de wolken aantrekt.
Er komt een soort droefheid over je,
die je niet kunt verklaren,
je ziet alles zwart.

136.
Niemand kende zijn strijd
en het stille verdriet
van het willen en niet kunnen.

137.
Bij wie kan ik schuilen in dit uur
in deze vreemde dagen,
de dood om mij heen, nog zo onverwacht toch
na alles.

Jij verlangde zo naar een plaats om te schuilen.
Nergens kon jij die vinden.
Totdat je nog slechts naar de dood kon verlangen.

Jij ging een ander licht tegemoet
vriendelijk en veilig om bij te schuilen.

Mag dat Licht je groeten en omarmen,
een schuilplaats voor je zijn.

138.
Wat zocht zij toen ze/hij koos voor deze dood?
Was het een toevluchtsoord?
Wij begrijpen het niet en graven onophoudelijk in de
herinneringen.
Het lijkt alsof we een zoektocht maken naar antwoorden
die verborgen liggen
In het verhaal van haar leven, waar zij zelf zo definitief
het woord "einde" achter zette.

139.
Wij kunnen niet anders dan het verhaal van haar leven
telkens opnieuw tegen het licht houden.
Steeds door een andere lichtval te proberen het
onbegrijpelijk te begrijpen.
We zullen dat blijven doen, lang nadat we haar lichaam
uit handen hebben gegeven en hier vandaan zijn gegaan.
Maar eerst willen we op deze plaats, waar velen die van
haar hielden bijeen zijn, haar leven nog eens herdenken.

Als kinderen sterven

140.
Hij/zij hield van het leven.
Ondeugd zijn/haar grootste deugd,
zijn/haar levenslust eindeloos.

141.
Zo komen de dingen en gaan
we verzinnen ze niet, ze gebeuren
en al weten we niet waar vandaar
ze maken ons blij of we treuren
alles is nemen en geven lief kind
zo waait de wind.

142.
De tijd dat we jou hebben gekend,
is een tijd die we nooit zullen vergeten.
Jouw glimlach en je spontane blik,
Zullen we ons nog dikwijls herinneren.
Je bent van ons heengegaan,
Maar onthoud dat je steeds blijft leven
in onze gedachten,
want jou vergeten is onmogelijk voor ons.
Jij was diegene die we zagen als een trotse
een geweldige (zoon / dochter)
voor familie en vrienden.
We missen je ...

143.
Wij konden niet bij ons houden,
hij die van ons hield.
Maar hij die van ons hield,
houden wij bij ons.

144.
Wij hebben het leven maar te leen
ooit wordt het ons teruggenomen.
Maar in onze gedachten zal hij altijd
bij ons blijven.

145.
Te jong moest jij het leven laten,
Je toekomst was nog vol dromen
en niemand kon er ooit vermoeden,
dat er zo plots een einde aan zou komen.
Wij voelen scherp de leegte aan,
die overblijft en niet verdwijnt,
wanneer wij in je kamer staan,
waar je voorgoed nooit meer verschijnt.
En tastend langs verweesde dingen,

die jou onmisbaar dierbaar waren,
proberen wij vol tederheid
iets van je adem te bewaren.
Te jong moest jij het leven laten
je jeugd was nog zo ongerept
en aarzelend leeft diep de hoop,
dat je een niet te zeggen toekomst hebt.

146.
Je kwam.
Je ging
een korte weg
een vluchtig spoor
in 't aardse land.
Vanwaar ?
Waarheen ?
Wij weten slechts
vanuit Gods Hand
tot in Gods Hand.
We hadden zoveel hoop
we hebben je zo gewild
heel even
hebben we je in onze
armen kunnen nemen
We hebben afscheid genomen
van jouw hart met ons hart
waar we je altijd
in zullen blijven dragen.

147.
Jij bent te vroeg van ons heengegaan,
de weemoed vult nu onze dagen
en de stilte die je achterlaat
is moeilijk om dragen.

Jij bent te vroeg van ons heengegaan,
je liefde, je vriendschap was zo hart verwarmend
Je was maar pas begonnen met uitbouw van je leven
Het was nog zo onvoltooid
daarom ben ik nu zo droevig.

Jij bent te vroeg gegaan,
wij staan onwennig
bij jou
we hebben geen woorden
voor die eindeloze stilte van de dood.

Wij zijn vervuld van vragen.
Waarom ?
We kijken elkaar vertederd aan
omdat we heel goed weten
jij bent te vroeg gegaan.
Wij hebben geen woorden
en eindeloos is ons verdriet.
We zullen je nooit vergeten
Opnieuw ontmoeten
In de gedachten van onze herinnering.

148.
Te vroeg op de wereld
en te jong om te sterven.
Waarom moest dit.
We houden zoveel van jou.
Nooit zullen wij je vergeten.

149.
Soms valt er
een klein engeltje op aarde
zo schitterend zo zuiver en zo klein
Soms valt er een klein engeltje op aarde
wat prachtig dat het hier bij ons mocht zijn

150.
Wie vindt de woorden uit
om het verlies van een kind te beschrijven?
Dit kind,
onverbreekelijk deel van je leven,
belofte van alles wat mogelijk leek valt weg.
Dit kind, jouw toekomst.
Alles wat het leven de moeite waard maakte
wilde je doorgeven door hem.
Wat nu op je toekomst is leegte,
geen toe-leven meer, maar na-bestaan
met een hart vol gestolde herinneringen.

151.
Een dagje in de hemel
Nu jij niet meer op deze wereld bent
vraag ik me af hoe het jou vergaat
hoe is het leven in de hemel?
Kun je daar jezelf ontplooien?
Ben je daar gelukkig en vrij?
heb je vrienden en vriendinnetjes?
ben je daar nu ook zo blij?
Wij die achterblijven
zoeken een oplossing voor die vraag,
konden we je maar eens opzoeken
o, wat willen we dat graag.

152.
Jij, Gods kind, mag nu leven
daar in dat mooie licht
ons dit als troost gegeven
in Gods aangezicht
Vol liefde werd jouw hand omvat
op weg naar de eeuwigheid
jij die zo tot de Schepper bad
Heer, ik kom er aan, ik ben voorbereid
Heel zachtjes en liefdevol werd jij opgehaald
en naar Gods huis gebracht
voor ons te vroeg, maar er werd bepaald
dat jij daar op die tijd werd verwacht
Jij hebt ons in dit aardse leven

laten zien wie in jou woont
het was veel wat jij mocht geven
nu word jij,
met Gods heerlijkheid bekroond

153.
Dit kind, dit kleine kind –
waarom liet U het leven?
Waarom is het bemind,
waarom zo kort, maar even?
Waarom nam U het van ons af,
waarom ligt het verloren,
verlaten in dat kleine graf –
waarom werd het geboren?
Waarom, o God, waarom
waarom mocht het niet blijven,
niet lopen gaan, waarom
niet tekenen en schrijven,
niet spelen, thuis en op de straat
niet lachen om het leven –
als U ons leven geeft en laat
waarom zo kort, maar even?

154.
Te jong moest jij het leven laten,
Je toekomst was nog vol dromen
en niemand kon er ooit vermoeden,
dat er zo plots een einde aan zou komen.

Wij voelen scherp de leegte aan,
die overblijft en niet verdwijnt,
wanneer wij in je kamer staan,
waar je voorgoed nooit meer verschijnt.

En tastend langs verweesde dingen,
die jou onmisbaar dierbaar waren,
proberen wij vol tederheid
iets van je adem te bewaren.

Te jong moest jij het leven laten
– je jeugd was nog zo ongerept –
en aarzelend leeft diep de hoop,
dat je een niet te zeggen toekomst hebt.

155.
Als een jong mens sterft, sterft met hem of haar een hele
reeks van verwachtingen.
Wat een en al toekomst was breekt plotseling af.
Er is geen horizon meer.
Idealen en dromen zijn voorbij.
Wat kunnen wij tot troost zeggen?

Een mens heeft niet veel jaren nodig om iemand te

worden, iemand te zijn, betekenisvol voor anderen,
onvergetelijk.
Een mens heeft niet veel jaren nodig om gemist te
worden, node gemist.

156.
Vannacht heb ik van jou gedroomd...
het was wel vreemd...
Je was niet dood, je leefde!
Je zei: dag, kleine jou!
Dag, grote jou, zei ik.
Ik wou je hand aanraken,
voelen dat je er was.
Maar ik kon er niet bij...
en jij,
je stak je hand nog groetend op
en ging.
En toen ik wakker werd,
alleen,
leek het even of de aarde beefde.

Het sterven aanvaarden

157.
Elk uur is kostbaar.
Wacht niet op een tijd,
die je beter uitkomt,
want je bent niet zeker,
dat je die krijgen zal.

158.
Als het leven pijn doet
En niet meer leefbaar is,
Dan is de dood je allerbeste vriend.

159.
Toen ik op deze aarde kwam
heeft iemand mij gebracht,
ik heb de weg niet zelf gevonden
door die donkere nacht.

En als ik straks weer weg zal gaan
naar de eeuwige groene dalen,
dan zal mij vast en zeker wel
weer iemand komen halen.

160.
Sterven doe je niet ineens
maar af en toe een beetje
en alle beetje die je stierf,
't is vreemd, maar die vergeet je.

Het is je dikwijls zelf ontgaan,
je zegt: 'ik ben wat moe',
maar op een keer dan ben je
aan je laatste beetje toe.

161.
Als leven lijden wordt
is rusten goed.

162.
Sterven in vrede, dat is:
met een gerust hart je ogen sluiten.

163.
Vriendelijk licht, dat leven schenkt
en het duister heeft verdreven,
geef mij warmte om te leven
als de koude dood mij wenkt.

164.
Mijn avond gaat vallen
't wordt kil om me heen.
straks moet ik vallen
en laat jullie alleen.
Vergeving voor fouten en
voor wat mis is gegaan.
Maar kom in de nacht
dicht om mij staan.
De tranen in mijn ogen
doen niet zo zeer,
als jullie me troosten
voor de laatste keer.

165.
De hoog're dingen speelden bij haar mee,
zij zag het leven in een ander licht,
zo stond zo ook te kijken naar de zee,
'n glimlach op haar nobele gezicht.

Zo kunnen bomen in het landschap staan,
in volle rust en helemaal compleet,
zo is ze ook die morgen doodgegaan
en nooit vergeten we wat ze voor ons deed.

166.
Men begint met het leven te aanvaarden
En eindelijk aanvaardt men de dood.

167.
Sterven is niet of een beker aan scherven valt.
't Is niet of een snoer knapt en de kralen

verloren gaan; het donker zegepralen van
niet- zijn, over zijn is het niet, sterven.

168.
Als de dokter het
hoofd schudt en
de familie zachter
gaat praten,
zal ik weten Heer
dat Uw eeuwigheid
dichtbij is.
Ik weet niet of ik
in paniek zal raken,
opstandig zal worden,
wanhopig zal zijn.
Eén vraag Heer, kom
zelf en geef me Uw hand,
voor de reis begint.

170.
Terwijl de tijd
steeds sneller vliegt
gaan mijn voeten
al maar langzamer
en draaien mijn
eens flitsende gedachten
doorlopend trager om
een en hetzelfde punt
grijs verleden vroeger bont
ver achter mij
en vlak vooruit
de zwarte kille
tunnel naar eeuwigheid
ik huiver
geef me een deken
en een plaatsje in de zon

171.
Jouw vriendschap, jouw leven,
jouw lach, wie kan die ooit vergeten.
Je deelde, je hielp, je gaf,
iedereen was jou genegen.
Nooit gaf je op, je liep altijd door.
Jij was de weg,
je ging ons met liefde voor.
En dan...
Dan komt er die tijd
van ellende en pijn,
die duurde tot God vroeg
om bij Hem te zijn.

Jij nam afscheid van ons
en je ging heen.
Maar ik weet, je laat ons niet alleen.

Bedankt voor al wat jij hebt gedaan.
Jij zult voor eeuwig en altijd
in ons leven staan.

172.
De dood dat is geen kist,
geen speech, geen graf,
geen magere Hein,
geen vonnis en geen straf.

De dood zijn geen engelen,
die met zachte hand jou dragen
naar een ver en lieflijk land
en ons breekt hij niet uit elkaar,
dat nooit,
wij zullen dichterbij je zijn dan ooit.

173.
Heer,
je gaf mij handen
om te geven van mijn overvloed

je gaf mij voeten
om te lopen naar de ander toe

je gaf mij ogen
om te zien waar geleden wordt

je gaf mij oren
om te luisteren naar een overvol gemoed

je gaf mij schouders
om te helpen dragen zorgen

je gaf mij een hart
om te branden van liefde
dit alles en nog meer
kreeg ik te leen
Heer.

174.
Het leven is geleefd,
de naam is neergeschreven.
Wat blijft dat is het testament:
de erfenis van dit leven.

Het hart en ziel heeft hij gewerkt
aan al zijn idealen.
Talent genoeg en goed gebruikt
om uit het leven 't beste te halen.

Nu rust hij uit, zijn taak is klaar,
hij mag voor eeuwig leven.

175.
Mijn leven is voorbij, er is veel gebeurd
en dan komt het einde altijd onverwacht en te vroeg.
Ik heb gesproken en geleerd,
ik heb naar u geluisterd en u de weg gewezen,
ik heb genezen en geholpen,
ik heb veroordeeld en liefgehad
kortom ik was bij u.
Ik heb u verteld van mijn vader,
van liefde en vergeving.
Ik heb u gezegd geen kwaad met kwaad te vergelden,
maar oneindig vaak te vergeven,
ik heb u verteld van de liefde en het u voorgeleefd.
Alles wat ik gezegd heb en heb gedaan
is zinloos en tevergeefs als u mijn werk niet voortzet,
het is nu ook uw taak geworden,
mijn kruis is ook het uwe,
mijn glorie zal ook de uwe zijn.
Dit is mijn boodschap aan ieder die van goede wil is.

176.
ergens stond geschreven dat ik deze dag moest gaan
en al aarzel ik soms even langs die eindeloze baan
toch weet ik, iemand ging me voor en daarom ga ik
door.

Ik ben op reis al weet ik niet waarom,
Maar ik luister naar de stilte en die zegt mij om te gaan
en al verlaat ik al mijn vrienden moet ik overal vandaan,
toch weet ik er is geen ander spoor en daarom ga ik
door ik heb geen geld, geen kaart en geen kompas,
maar ik zie de tekens en die zeggen mij genoeg
en al geeft er niemand antwoord op de dingen die ik
vroeg toch weet ik aan het eind vind ik gehoor
en daarom ga ik door.

175.
Leven is eeuwig,
de dood gaat voorbij.

178.
Verwachten, een typisch menselijke bezigheid.
Iemand verwachten, iets tegemoet zien,
ergens op rekenen, ernaar toe leven.
een vrouw verwacht een kind,
uitzien naar een nieuw begin van leven.
Een looper uitleggen naar morgen,
naar de toekomst, "leven zonder verwachting
is een doodlopende weg. Morgen wordt het beter"
Het is de zucht van mensen die moe-gestreden zijn,
die alles geprobeerd hebben
Verwachten is een brug slaan.
Over de brug komen.
Het is leven met open ogen en oren
en zich niet laten verdoven,

zelfs als horen en zien vergaat.
Het is geloven "dat er een ander is
die komen moet"
Maar toch zelf iets doen, aanklagen en opbouwen
bruggen slaan.
Het is ook elke dag geloven:
dit is de eerste dag van de rest van mijn leven.

179.
Het is tijd voor mij te gaan,
nu geen tranen meer.
Kijk naar de hemel en geloof
eens zien we elkaar weer.

Tijd voor mij jou te verlaten,
geen verdriet meer en geen pijn.
Kijk naar de regenboog en weet,
ik zal er altijd zijn.

Het zal niet eeuwig duren,
eens komt er een moment
dat ik je weer zal vasthouden
dat je weer bij me bent.

Tijd voor ons om afscheid te nemen,
droog je tranen nu,
kijk 's avonds naar de sterren,
weet dat ik van je hou.

Denk aan mij en wens mij,
altijd heel dicht bij,
praat met mij, verdring de pijn,
ik zal er altijd voor je zijn.

180.
Ik zie een jonge vrouw,
dromend over de toekomst.
Dromend.
Een vrolijk gezicht,
maar doffe ogen.
De dag heeft het gezicht zonder masker gezien.
Angst voor de dag.
Angst voor het masker dat
nu voor eeuwig zal blijven zitten.
Angst voor de toekomst.
Angst om nooit meer geluk te vinden.
Maar de jonge vrouw droomt.
Dromend van een leven zonder pijn.
Dromend over een leven waarbij ze nooit meer verlaten
zal worden.
Dromend van een eenzaam
leven zonder verdriet.
Dag en nacht.

181.
Wees maar gerust nu, ik ben vrij,
Door je verdriet heen denk aan mij
en weet dat ik nu zonder pijn
zonder verdriet in licht zal zijn
en wat je nu nog van mij ziet
is wat jij kent maar ben ik niet,
het droeg mijn leven door de tijd
en bracht me naar oneindigheid.
Ik geef het terug aan Moeder Aard
die het weer opneemt en bewaart
en ik ikzelf ga naar mijn Bron
waar alle leven ooit begon.
Droog maar je tranen, het komt goed,
Ik heb het altijd al vermoed:
mijn mooiste dromen worden waar,
dus droom nu verder voor elkaar.
Blijf aan mij denken, hoe ik was,
vooral als ik gelukkig was.
Groei maar aan die herinnering,
put daaruit moed voor een begin.

182.
Als ik ga, moet je niet huilen,
want echt weg ben ik eigenlijk niet.
Mijn lichaam is nu duizend dingen,
heb daarom niet zoveel verdriet

Ik ben de wind,
ik ben de regen
ik ben de zon,
het jonge gras.
Ik ben de sneeuw en duizend dingen.
Ik ben weer degene die ik was.

En als je wakker wordt, bekijk dan
de bomen en de blauwe lucht.
Kijk naar de vlinders en de bloemen
Kijk naar de vogels in de vlucht

Want al die duizend dingen ben ik
sinds ik mijn lichaam achterliet.
Die duizend dingen zijn mijn leven.
Dus zie je, echt weg ben ik niet.

183.
Waarom treur je, nu ik ben bevrijd
en uit mijn pijn verheven?
Mijn lichaam heb ik afgedaan
om grenzeloos te leven.
Ik ging je voor, de donkere poort
van angst is overwonnen
En onbepert leef ik nu voort,
daar was het om begonnen

Mijn lichaam ging de weg van zaad
dat sterven moest en breken.
Dwars door goed en kwaad
is het nog slechts een teken
van wat er in me heeft geleefd
en ooit nog uit moest komen
en wat door mij werd uitgezegd
in verre toekomstdromen.

Nu keert het terug waar het begon
toen ik erin kwam leven.
Het wordt nu langzaam de tijd
aan de aarde teruggegeven.
En ik, woon nu uit de tijd
maar in mijn beste dromen
en het is goed want ik ben bij
mijn oorsprong teruggekomen.

Droog maar je tranen, huil niet meer
om mijn voorbije leven
waarin ik al wat ik bezat
gestalte heb gegeven.
Groei maar aan mijn herinnering
bewaars vooral het goede,
omdat ik daarin uiting gaf
van het heil dat ik vermoedde.

Een zinvol leven

184.
Voor wie leeft in eenvoud
is het leven eenvoudig.

185.
Wie voor zichzelf leeft, leeft maar half.
Hij leefde dubbel, hij leefde voor anderen.]

186.
Bedankt voor je liefde, je trouw, je eerlijkheid,
voor de lach van bijna iedere dag.
Voor het geluk dat je ons hebt gegeven.
Deze dingen duren altijd te kort.

187.
Als...

Als ik de dingen niet meer weet,
als ik de namen niet meer ken
en wat ik weet meteen vergeet,
zodat je onherkenbaar bent,
denk dan aan de weg door mij gegaan,
zo heb ik het niet voor niets gedaan.

188.
Je handen vol bewogenheid,
je mond vol belevenissen,
je ogen vol hoop en verlangen,
je hart overvol van gevoelens.
Nu zijn je handen verstild,
je stem verstomd,
je tranen gedroogd,
je hart tot rust gekomen.
Maar je bewogenheid heeft goeds gezaaid,
je verhalen doen de ronde,
je dromen doen ons hopen,
je liefde vult de leegte Mag ik?
vroeg de wind.....
een fluisterend „ja" was het antwoord
en zachtjes ,o zo zachtjes
werd het laatste blad opgetild,
gewiegd en in sprankelende pracht,
langzaam ,o zo langzaam,
teder op het mos gelegd.

189.
Achter de tranen van verdriet
schuilt de glimlach der herinnering.

190.
Wanneer je verdrietig bent,
kijk dan in je hart
en je zult zien dat je huilt
om wat je vreugde schonk.

192.
Zwaar werden de dagen
en lang duurde de nacht.
Hoe moeilijk is het vechten
bij het ontbreken van kracht.
Maar ondanks je verlies
van de strijd om het leven,
heb jij ons een goed voorbeeld gegeven.

193.
Sterven in vrede dat is:
met een gerust hart je ogen kunnen sluiten.

193.
Een man die de wereld heeft omarmd
met een intensheid, blijmoedigheid en ernst
die een ieder wist te vangen

met zijn humor en warme lach,
heeft afscheid van ons genomen.

194.
Een licht gaat uit
en schijnt niet meer.

195.
Blij en opgewerkt leefde hij.
Rustig is hij ingeslapen.
Toch zal hij altijd bij ons wonen.

196.
Ik heb het leven liefgehad,
u allen evenzeer.
Graag had ik hier nog wat vertoefd,
helaas mocht dat niet meer.
Wanneer er iemand aan mij denkt,
dan zonder veel verdriet.
Bedenk, hat leven is maar kort.
Dus is mijn wens, geniet.
Geniet van iedere nieuwe dag,
die u om niet is gegeven.
Maar kijk in dank wel een omhoog,
al is het maar voor even.
Haar ogen waren blauw, haar haren grijs,
ze zei dat ze maar weinig wist,
maar wát ze zei was zó gerijpt... zó wijs,
wel duizendmaal hebben wij gedacht: dát is 't!

197.
Nooit vragen, nooit klagend,
altijd alles voor zichzelf/haarzelf dragend
was zij/hij een steun voor velen.

198.
Het leven wat jij nu hebt volbracht,
was zoals wij samen hebben verwacht.
Vol liefde en in vrede samen te leven,
dank voor alles wat je mij hebt gegeven.
De herinnering aan jou blijft altijd fijn,
eens zullen wij toch weer samen zijn.

199.
Blijf ondanks storm en tegenspoed
je hele leven vol goede moed.
Want ieder verdriet en iedere pijn,
die ook jouw deelgenoot zullen zijn,
worden toch weer ten goede gekeerd,

je bent dan blij en je hebt geleerd,
dat zelfs ondanks alle leed en pijn,
je leven bijzonder mooi kan zijn.

200.
Als je in je levensstrijd,
warmte om je hebt verspreid.
Als je iemand die daar treurt,
hebt getroost en opgebeurd.
Als je hielp waar je kon,
aan wat licht en aan wat zon.
Als je een goed voorbeeld geeft,
heb je niet voor niets geleefd.

Soms ben ik de oudste
en zij is het kind.
Soms noem ik haar moeder,
als ik erkenning vind.
Nu glimlacht ze zachtjes,
en ik zit naast haar neer.
Ik zoek in haar ogen
maar het regent alweer.

201.
Momenten die zijn er elk uur, elke dag.
Een moment met een traan, een moment met een lach.
Een moment van verrukking, door bomen die bloeien,
door vlinders die samen in het zonnetje stoeien.
Een moment, als een kind zegt: "ik vind je zo lief", met
stralende oogjes, spontaan en naïef.
Momenten van afscheid, verdriet en rouw.
Momenten zo zwaar, bijna niet door te komen,
waardoor je voor altijd zou weg willen dromen.
Dan wordt er een hand op je schouder gelegd, dat is een
moment waarbij niets wordt gezegd.
Je krijg weer de kracht om verder te gaan, gesteund en
gelouterd, in dit woelige bestaan.

202.
Kort was je tijd,
groot was je vriendelijkheid,
opgewekt en spontaan,
ben je van ons heengegaan.
Hand in hand zijn wij gegaan
tot aan de drempel.
Moegestreden, door onze liefde omringd,
ben jij van mij heengegaan.

203.
Afscheid nemen is met zachte vingers
wat voorbij is dichtdoen
en verpakken in goede gedachten van herinnering.

Het is verwijlen bij een brok leven
en stilstaan bij de grote momenten
van pijn en vreugde.

Afscheid nemen is met dankbare handen
weemoedig meedragen al wat waardevol is
om het niet te vergeten.

Het is moeizaam de draden losmaken
en uit het web van de belevenissen loskomen.
Het is achterlaten met de zekerheid
dat de herinnering aan al het goede
je voor altijd dierbaar zal blijven.

Leven is vanaf zijn geboorte
voortdurend afscheid nemen,
loshaken om voort te gaan,
zichzelf verliezen om zichzelf te vinden,
het risico nemen van de graankorrel
om vruchten voort te brengen.

Afscheid nemen is het moeilijkste in het leven:
men leert het nooit.

204.
Niet alleen belangrijk is de weg die je gaat
maar ook het spoor dat je achterlaat.

205.
De grenzeloze liefde
die jij naar ons hebt uitgestraald,
wordt nu in eindeloze herinnering vertaald.

De leegte zonder jou
is met geen pijn te beschrijven.
De leegte zonder jou
zal altijd bij ons blijven.
Maar veel fijne herinneringen
verzachten onze pijn.
Voorgoed uit ons midden
maar altijd in ons hart!

206.
Herinner mij
maar niet in sombere dagen.
Herinner mij in de stralende zon
hoe ik was, toen ik alles nog kon.

207.
Dank, goede vrienden voor al het mooie dat
wij samen beleefd hebben.

208.
De kaars leek bijna eindeloos.
Maar is nu stil gedoofd.
Een leven zorgzaam geweest,
gegeven en geloofd.

209.
Dankbaar zijn we om de herinnering,
al doet het afscheid pijn,
als om een waardevol geschenk,
om wat je voor ons hebt mogen zijn.

Dankbaar zijn we om al het mooie
dat jij ons hebt geven,
zodat jij, zolang wij zijn,
in ons blijft verder leven.

210.
Groot is de leegte die hij achterlaat.
Mooi zijn de herinneringen die blijven.

211.
Wij wisten het,
wij hebben het goed gehad, het is voorbij.

Als het leven lijden wordt,
komt de dood als een verlossing.

Je ongelijke strijd is gestreden,
rust nu maar uit.

Het afscheid doet veel pijn.
wij blijven van je houden.

212.
De momenten van stil geluk,
ze duren maar heel even.
Je draait je om en ze zijn weg.
Dan vraag je je verdrietig af
waar ze zijn gebleven.
De momenten van stil geluk,
duren veel te kort.
Maar het zijn gouden herinneringen,
wanneer je ouder wordt.

213.
Evenals men na een welbestede dag blij ter ruste gaat,
zo sterft men na een welbestede leven.

214.
Je gaf me je liefde, bezorgdheid en trouw,
ik heb genoten van die jaren met jou.
Ik weet dat het jou ook goed heeft gedaan,
maar ik zal je missen bij het verder gaan.

215.
Hij heeft zijn taak volbracht.
Hij rust in vrede.

216.
We hebben elkaar gekregen,
maar vol en eindloos gelukkig ons bestaan.
Vaarwel mijn liefste, jij moet eerder gaan,
maar straks komen wij elkaar weer tegen.

217.
Het blijft ons zo dierbaar, wat is geweest.
Een groot gemis, het doet ons pijn,
Maar we weten, dat je altijd bij ons zult zijn!

218.
Wat was je sterk en arbeidzaam.
Steeds heb je voor iedereen klaargestaan.
Flink was jij je hele leven.
Moedig ben je tot het eind gebleven.
Flink wil je nu dat wij zullen zijn.
Maar het afscheid nemen doet zo'n pijn.

219.
Zij hield zó van het leven.
Zij had nog zoveel te geven.
Zij wrong zich in alle bochten.
Heeft tot het uiterste gevochten.
Rust nu maar uit, lieve
Je hebt je strijd gestreden.
In een wereld zonder pijn.
Hopen wij dat je gelukkig zult zijn.
In onze herinnering zul je altijd blijven leven.
Jij die zoveel van jezelf hebt gegeven.
Altijd bezige handen, nu gevouwen en stil.
Energiek, intens geleefd, zo was jouw wil.
Nu heb je rust, met lichaam en geest.

220.
Dankbaar zijn we om al het mooie
dat jij ons hebt gegeven,
zodat jij, zolang wij zijn,
in ons blijft verder leven.
Tijdens

221.
Dankbaar zijn we om de herinnering,
al doet het afscheid pijn,
als om een waardevol geschenk,
om wat voor ons hebt mogen zijn.

222.
je leven heb jij je naam,
zonder meer eer aangedaan.
Je liefde, warmte en zorgzaamheid
kon je aan vele mensen kwijt.
Dat gaf jouw leven grote inhoud.
Daarom is het voor ons nu zo koud.

Wij zullen proberen
op fijne herinneringen te teren.

223.
De gordijnen bleven dicht,
haar leven stierf.
Een stralend leven.
Wijs en bedachtzaam wetend wat zij wilde, gevuld met
de eenvoud van het anderen behulpzaam willen zijn.
Stil is haar leven naar de Voltooing toegegroeid.
We gedenken haar in dank en eerbied.

224.
Uit vuur en ijzer, zuur en zout,
zo wijd als licht, zo eeuwenoud,
uit alles wordt een mens gebouwd
en steeds opnieuw geboren.
Om ijzer in vuur te zijn,
om zout en zoet en zuur te zijn,
om mens voor een mens te zijn
wordt alleman geboren.

Om water voor de zee te zijn
om anderman een woord te zijn,
om niemand weet hoe groot en klein,
gezocht, gekend, verloren.
Om avond- en morgenland,
om hier te zijn en overkant,
om hand in een and're hand,
om niet te zijn verloren.

Om oud en wijd als licht te zijn,
om lippen, water dorst te zijn,
om alles en om niets te zijn,
gaat iemand tot een ander.
Naar verte die niemand weet,

door vuur dat mensen samensmeedt,
om leven in lief en leed
gaan mensen tot elkander.

225.
Je kijkt niet meer door het raam naar het weer van
vandaag.
Je luistert niet langer als er ergens een deur opengaat.
Je zegt de woorden niet meer die je - met jouw stem en
jouw ogen - vroeger altijd zei.
Het is stil geworden om je heen.
Maar toch horen wij je nog spreken en zien wij, met
gesloten ogen, wat je deed, toen je nog gaande en
staande bij ons was.

Je sterft pas als je bent vergeten

226.
De mensen van voorbij
Zij worden niet vergeten
De mensen van voorbij
Zijn in een ander weten.
Bij God mogen zij wonen
Daar waar geen pijn kan komen.
De mensen van voorbij
Zijn in 't licht, zijn vrij.

227.
En als ik dood ben treur dan niet
ik ben niet echt dood moet je weten
het is mijn lichaam dat ik achter liet
dood ben ik pas als jij me bent vergeten

228.
Na een lang zoeken heb je nu
je rust gevonden.
Een laatste groet van ons.
We zullen je nooit vergeten.

229.
Als ik dood ga, huil maar niet.
Ik ben niet echt dood, moet je weten,
het is de heimwee, dat ik achterliet;
dood ben ik pas, als jij dat bent vergeten...

230.
Ik was zeker dat je me niet verlaten zou
morgen misschien zul je terugkomen
of anders overmorgen of wie weet wel nooit,
maar je kunt me niet verlaten

231.
Old soldiers never die, they just fade away.

232.
Mensen van voorbij
ze blijven met ons leven.
Mensen van voorbij
ze zijn met ons verweven.
In liefde, in verhalen
die wij zo graag herhalen,
in bloemengeuren, in een lied
dat opklinkt uit verdriet.
Mensen van voorbij
ze worden niet vergeten.
Mensen van voorbij
zijn in een ander weten.
Bij God mogen ze wonen
daar waar geen pijn kan komen.

Mensen van voorbij
zijn in het licht, zijn vrij.

233.
Afscheid nemen
is met zachte vingers
wat voorbij is
dichtdoen
en verpakken
in goede herinneringen...

Is verwijlen
bij een brok leven
en stilstaan
op de pieken
van pijn en vreugd...

Afscheid nemen
is met dankbare handen
weemoedig meedragen
al wat waarde is
om niet te vergeten...

Is moeizaam de draden losmaken
en uit het spinrag der belevenissen
loskomen
en achterlaten
en niet kunnen vergeten....

234.
Adem houdt op,
warmte wordt kilte,
diepe kilte als van dood
en lachen wordt stilte.
Echo van vragen
die geen antwoord vindt
maar een mensennaam
kan niet vergaan
niet verzinken in oneindig niets.
Jouw naam heeft klank en toon gezet
van hoe de jouwen verdergaan
in gemis maar ook in vertrouwen
dat leven léven wordt.
Als er maar genoten wordt,
gevochten en geknakt,
geliefd en gelachen.
Zo wordt jouw naam
een witte roos aan ons hart,
bloeiend voor altijd,
geurig en welriekend.

Maar ook doornig stekend,
want jij bent er niet.
Als ons roepen en ons zoeken,
zal nooit vinden worden,
geen samen lachen en praten meer.
Maar in de stilte
Zul jij bloeien aan ons hart
als schitterende herinnering,
levend, tegen alle weerwil in
Neen, vergeten zullen wij jou niet
Wees gerust,
rust maar zacht
rust in vrede.

235.
Je zou pas echt dood zijn, als wij je konden vergeten
en als je, weggewist uit ons geheugen,
ons niet meer bij zou staan met raad en daad van toen.
Dat doe je nu nog als we over jou verhalen vertellen:
hoe je het leven en de mensen zag en wat je doen zou
als je voor de vragen stond waar wij voor staan.
Nee, alles is nog niet voorbij.
Je leeft nog in onze verhalen over jou.
Onze handen kunnen je niet meer vasthouden, maar wel
onze woorden en de ogen van ons hart.
En daar zul je leven tot eens alles is volbracht in een
nieuwe hemel en aarde.

In paradisum

236.
Er is een weg die je alleen moet gaan,
geen mens die je op dat pad kan vergezellen.
Je diepste angsten kun je niet vertellen.
en je moet verder,
tot God zelf je stil doet staan.

237.
Vergeet haar niet die heel haar leven.
God en plicht is trouw gebleven.
Die man, kind en vriend
tot voorbeeld en troost heeft gediend.
Die uitgeput en moe gestreden
een beter land is ingetreden.
Alwaar ze u eens wederziet.
Bid voor haar, vergeet haar niet.

238.

Men gaat op reis, om thuis te komen.

239.
God heeft Zijn kind thuisgehaald.

240.
Ik droomde eens en zie ik liep
aan 't strand, bij lage tij.
Ik was daar niet alleen,
want ook de Heer liep aan mijn zij.
En liepen samen het leven door
en lieten in het zand
een spoor van stappen, twee aan twee,
de Heer liep aan mijn hand.
Ik stopte en keer achter mij
en zag mijn levensloop,
in tijden van geluk en vreugd,
van diepste smart en hoop.
Maar als ik goed het spoor bekeek,
zag ik langs heel de baan,
daar, waar het juist het moeilijkst was,
maar één paar stappen staan.
Ik zei: "ach Heer, waarom dan toch",
juist toen ik U nodig had".
"juist toen ik zelf geen uitkomst zag".
"op het zwaarste deel van 't pad.
De heer keek mij vol liefde aan
en antwoordde op mijn vragen:
"M'n lieve kind, toen 't moeilijk was",
"toen heb ik jou gedragen...".

141.
Ik schenk u Mijn geest,
Zodat u weer leeft.

142.
Ik heb de strijd gestreden,
de goede strijd van het geloof
dit is de kroon van mijn leven.

143.
Wie God eenmaal heeft ontmoet,
vindt de vraag naar het hiernamaals niet interessant
meer.
Wie geleerd heeft in het Hoge Licht te leven
is niet meer gekweld door het probleem
of het Licht er ook morgen nog zal zijn.

In het hoofd van een kind
dat leeft onder de goede zorgen van zijn moeder,
komt het niet op te vragen
of zijn moeder ook morgen voor hem zal zorgen..

Er zijn vragen die niet gesteld worden,
omdat er geen behoefte aan is.

Hoe meer wij leven in het Licht en de Liefde van God,
hoe meer de vragen over het hiernamaals verdwijnen.
God is er immers en zal er altijd voor ons zijn.
Zijn liefde is trouw....gisteren vandaag, morgen, ja
altijd.

244.
God heeft gegeven,
liefde in het leven,
moed in de strijd,
troost in het scheiden.

245.
Ik ben de Weg, de Waarheid
en het Leven.

246.
We steken een kaars aan....
Moge jouw licht
ons blijven verlichten
en het eeuwige licht
verlichte jou.
Zo zal licht
ons blijvend verbinden
en zal ons troosten
in donker en kou.

247.
Verrijzen is :
altijd weer opnieuw bouwen aan je leven
met de stenen van je stoutste dromen
en met de stenen van je bitterste en felste pijn.
En altijd weer opnieuw geloven dat het kan
de stenen van je dromen en van je pijn
bijeem te voegen
tot een huis van liefde voor wie eenzaam is.

Verrijzen is :
altijd opnieuw op weg gaan
met de zekerheid
vlak om de hoek het wonder te ontmoeten
in een glimlach of een traan
in een handdruk of een vloek.
En altijd opnieuw geloven dat het kan
geluk en pijn bijeen te voegen
tot een vuur van ware, eeuwige geborgenheid.

Verrijzen is :
altijd weer opnieuw aanvaarden
door de diepste nacht te gaan
en zaad te zijn dat sterven moet
en graan te zijn dat pletten moet.
En altijd weer opnieuw geloven dat het zeker is
dat in de diepste diepte licht,
en aan de verste einder leven wacht.

248.
De mens wikt,
God beschikt.

249.
De Heer geeft, de Heer neemt.
Gezegend is de Naam van de Heer.

250.
Gods werk blijft voor de mens
vanaf het begin tot aan het einde
ondoorgegrondelijk.

251.
Al moet ik door dalen van duisternis
en dood, ik ben voor geen onheil bang,
want u bent bij mij.

252.
De Heer is mijn herder.

253.
Zo begint de eeuwigheid...
Daar is geen land meer en geen zee,
geen uren en geen dagen.
Daar is geen vrouw meer, geen man,
geen rijkdom en geen stand.
Daar is geen klank meer, geen lied van onze aarde,
geen boodschap, geen nieuws
of geen mengelmoes van talen...

Daar is geen wanhoop meer, geen pijn, geen verdriet,
daar...is de mens ontdaan van alle aardse dingen,
van wat hij meedroeg op zijn weg
aan pijn en aan ontgoocheling.
Daar is hij eindelijk bevrijd van elke schijn en elke
buitenkant.
Daar is hij weer zoals hij was in Gods gedachten:
een kind van Hem, niets meer.

De hemel is geen land, geen zee: God is een Haven.
Want elke drang in ons, elk verlangen, elke hunkering
komt daar tot rust en wordt opgenomen in Gods
tederheid.

De hemel zou geen hemel zijn
als wij reeds wisten 'wat en hoe' hij is.
De hemel is wat huiver en wat hoop
voor elke kleine mens die in het duister van de dood
verdwijnt maar plots herleeft, her-ademt,
omdat Hij er is, naar wie hij altijd heeft gezocht.

Nu zijn we nog op weg en tasten in de mist,

we kunnen enkel in de nacht een licht ontsteken,
een stukje liefde weven in die korte tijd die ons gegeven
is,

en... daar begint de eeuwigheid.
Afscheid nemen is misschien,
de moeilijkste opdracht,
die een mens voortdurend,
te verwerken heeft,
zolang hij leeft.
Afscheid nemen,
van geliefde mensen wil zeggen;
aanvaarden wat pijn doet,
er doorheen groeien
zonder van binnen dood te gaan,
en er een dankbare herinnering,
aan over houden,
om verder mee te leven
Het is van "hard" naar "mild" gaan,
en daardoor andere mensen,
heel nabij komen.

254.

Als het grote moment voorbij is,
als de ogen gesloten zijn,
als de stilte van de dood ingetreden is,
zijn er geen woorden te vinden voor wat je beleeft.
Misschien kun je alleen maar huilen,
misschien sta je er als verlamd bij met pijn in je hart.
Soms zegt men: ieder is vervangbaar.
Dat geldt allicht als je alleen aan een materiële taak
denkt
die door een ander vervuld kan worden.
Maar dit is flagrant tegen de waarheid
als het om de relatie gaat
die je met een dierbaar wezen verbindt.
Die kan niet vervangen worden. Door niemand, nooit.
Misschien daalt er vrede in je hart
en overheerst dankbaarheid je smart
omdat deze mens die je zo lief was
en die je leven getekend heeft door liefde,
je al die voorbije jaren en dagen en uren gegeven was.
Misschien vouwen je handen zich tot een gebed
en vertrouw je deze mens in dit uur van zijn bestaan
toe aan de levende God.
Misschien is je hele wezen pijn
en weet je niet hoe je zulke smart dragen kunt.
Misschien komt in u ook deze gedachte op:
mijn liefde voor deze gestorven mens
is niet een liefde van herinnering
maar een liefde in verwachting.
Als God barmhartig is
dan weet ik dat deze mens thuisgekomen is.
Wie liefheeft komt bij God terecht.
Geloven in de God van Jezus

is geloven in de persoonlijke roeping
van elke mens tot eeuwig leven
Bij Hem zullen wij elkaar weerzien.

255.

Gestorven zijn is leven bij de genade van God
is er doorgehaald worden zoals Jezus
en leven van tijd in eeuwigheid
is aanwezig blijven zoals God aanwezig is,
mysterie-vol
niet aan tijd of plaats gebonden
maar werkelijk vereend in geest en onovergankelijk
geluk.

Gelovig sterven is afscheid nemen van de tijd,
niet van het leven,
is zichzelf blijven zoals men geworden is,
is het ene mysterie verlaten om het andere in te gaan,
is op het woord van Jezus
de hoop verwisselen voor de zekerheid dat God liefde
is....

256.

Als je van iemand houdt en je bent van hem gescheiden,
kan niets de leegte van zijn afwezigheid vullen;
je moet dat niet proberen,
je moet eenvoudig aanvaarden en volharden.
Dat klinkt erg hard, maar het is ook een grote troost,
want zolang de leegte blijft,
blijf je daardoor met elkaar verbonden.

Het is fout te zeggen: God vult die leegte.
Hij vult haar helemaal niet, integendeel.
Hij houdt die leegte leeg en helpt ons zo
de vroegere gemeenschap met elkaar te bewaren,
zij het ook in pijn.
Hoe mooier en rijker de herinnering,
des te moeilijker is de scheiding.
Maar dankbaarheid verandert de pijn der herinnering
in stille vreugde.
De mooie dingen van vroeger zijn geen doorn in het
vlees,
maar een kostbaar geschenk dat je meedraagt.
Je moet zorgen dat je niet in je herinneringen blijft
graven
en je erin verliest.
Een kostbaar geschenk bekijk je niet aldoor,
maar alleen op bijzondere ogenblikken.
Buiten die ogenblikken is het een verborgen schat,
een veilig bezit.
Dan wordt het verleden
een blijvende bron van vreugde en kracht.

257.

Je bent niet dood.
De Heer heeft je geroepen
bij Hem te wonen in zijn glanzend huis.

Je hoeft geen rust en vrede meer te zoeken,
je hebt ze nu,
want je bent veilig thuis.

Je bent niet dood.
Je mag voor eeuwig leven.
Je bent verlost van onvolkomenheid,
van pijn en van verdriet.
God zal je geven een onbegrensd geluk
in onbegrensde tijd.

Je bent niet dood.
Maar ach, ik zal je missen,
zoals een mens de meest-geliefde mist.
De jaren van geluk zijn niet meer uit te wissen.
En ik geloof: God heeft zich niet vergist.

258.
Het heimwee naar het verloren paradijs
is de mens in het hart geschreven.

Mensen zijn grote kinderen
hun leven lang op zoek naar wat warmte,
naar liefde en een beetje geluk.
Op zoek naar een haven, een thuis.
Op zoek naar iemand, die van hen houdt,
bij wie zij zich veilig voelen.
Iemand die hen kan herbergen.
Mensen zoeken een wezen
waarbij ze geborgen zijn.
Mensen zoeken hun leven lang,
langs vele wegen,
langs omwegen en kronkelwegen,
naar een vaste haven, een thuishaven,
een tafel, brood en wat wijn,
een hart en zachte handen,
een stille aanwezige die blijft,
ook als er geen woorden meer zijn.

Maar het leven leert, dat mensen voor mensen
slechts tussenhavens zijn,
tijdelijke aanlegplaatsen, hoe zalig ook;
mensen zoeken bewust of onbewust
de bedoeling van de grote stroom
die voert naar de definitieve haven
waar ze voor altijd geborgen zijn.
De haven vol licht en liefde
die ik God noem.

259.
De Heer geeft, de Heer neemt.
Gezegend is de Naam van de Heer.

260.

Gods werk blijft voor de mens
vanaf het begin tot aan het einde
ondoorgroendelijk.

261.
Al moet ik door dalen van duisternis
en dood, ik ben voor geen onheil bang,
want u bent bij mij.

262.
In het kleine ben je
betrouwbaar geweest.
Over veel zal ik je aanstellen,
om te delen in de vreugde van de Heer.

263.
Leven is:
proberen er iets aan te doen, je steentje bijdragen,
hier en nu, in het gewone leven van elke dag.
Blijven vertrouwen dat alles goed en zinvol is,
omdat we gewoonweg zonder vertrouwen niet kunnen
leven.
Leven is:
het niet alleen aan God overlaten, maar zelf er iets aan
doen:
je toevertrouwde taak vervullen,
zorg dragen voor elkaar,
omdat ieder mens op de levensweg
andere mensen nodig heeft.
Het ligt niet altijd in het spectaculaire of het speciale,
het is veel meer het gewone
en het dag dagelijkse goed doen.
Leven is:
soms van die momenten hebben waar je aanvoelt
dat je het zelf niet in handen hebt,
maar dan ook doodgewone momenten,
waar je doet wat je kan, niet meer, niet minder.
Leven is:
geven en krijgen,
dankbaar zijn om wat men gekregen heeft,
je verantwoordelijk voelen voor wat je te geven hebt,
gave en opgave.
Leven is:
zelfs het leven kunnen loslaten
omdat we uiteindelijk leven in het voetspoor van Jezus;
leven is vanuit dat geloof verder leven...
omdat wij geloven dat alles bij Hem begint en eindigt,
ook al begrijpen we het uiteindelijk niet allemaal.

264.
Elk mens hunkert naar liefde en geborgenheid.
Vanaf zijn eerste levensdag
tot op de dag dat hij de wereld verlaat.
Zonder liefde kan een mens niet leven...

Als iemand sterft, die ons lief is geworden,
dan zeggen wij met heel ons wezen:
het kan niet zijn dat de liefde en de trouw
van deze mens zo maar tot stof en as vergaan.

De liefde aanvaardt de dood niet,
daarom zeggen wij ook dat de liefde uit God is.
Terecht kan men zeggen:
iemand liefhebben is hem zeggen:
jij, jij sterft nooit!

De liefde is geen bedrog,
we proeven erin de onsterfelijkheid.

265.
Liefde kent geen einde,
de dood stelt niets voor.
Ik ben enkel naar een andere plaats vertrokken.

266.
Ik blijf ik, jij blijft jij.
We blijven wat we steeds voor mekaar waren.
Noem me bij de naam
die je me altijd gaf.
Praat met me zoals je altijd deed,
op dezelfde manier.
Ga niet plechtig doen of droef doen,
blijf lachen met wat ons samen
aan het lachen bracht.
Bid, lach, denk aan mij,
bid voor mij.
Laat mijn naam thuis weerklinken
zoals hij steeds geklonken heeft,
zonder enige nadruk,
zonder enkele schaduw.
Het leven betekent
nog steeds evenveel als toen.
Het blijft wat het altijd is geweest,
de draad is niet gebroken.
Waarom zou ik uit je gedachten zijn,
enkel omdat je me niet meer ziet?
Ik wacht op je, ik ben niet ver,
net aan de andere kant van de weg.

Zie je, alles is goed.

267.
Mogen de engelen
boden van licht,
jou naar het land
van de levensboom leiden;
Mogen de martelaren,
getuigen van hoop,
jou vergezellen op weg
naar de stad van vrede;
moge het engelenkoor

jou een welkom bereiden,
en moge jij met Lazarus,
ooit arm en berooid,
rust vinden en vreugde
in het rijk van de Heer.

268.
'Ik ben de opstanding en het leven',
zei Jezus. 'Wie in Mij gelooft mag
dan wel sterven, toch zal hij leven'.

279.
Gelukkig die zuiver van hart zijn,
want zij zullen God zien.

280.
Vader, in uw handen leg ik mijn geest.

281.
Je bent niet dood, de Heer heeft je geroepen
bij hem te komen wonen in zijn glanzend huis
je hoeft geen vrede meer te zoeken
je hebt ze nu, want je bent veilig thuis.
Je bent niet dood, je mag voor eeuwig leven,
je bent verlost van onvolkomenheid,
van pijn en van verdriet, God zal je geven
een onbegrensd geluk, in onbegrensde tijd.
Je bent niet dood, maar wij zullen je missen.
Zoals een mens, de meest geliefde mist,
de jaren van geluk zijn nooit meer uit te wissen
en wij geloven, God heeft zich niet vergist.

282.
Ik ben gekomen, opdat ze leven
mogen bezitten, en wel in overvloed.

283.
Jezus zei: 'Ik geef hun eeuwig leven:
nooit zullen ze verloren gaan,
niemand zal ze aan mij ontrukken'.

284.
Of wij leven of sterven,
de Heer behoren wij toe.

285.
Christus is opgestaan uit de doden,
als eersteling van hen die ontslapen zijn.

286.
Wij weten dat Hij die

de Heer Jezus heeft opgewekt,
ook ons met Jezus ten leven zal wakken
en ons naar zich toe zal voeren.

287.
Indien Jezus, zoals wij geloven,
is gestorven en opgestaan,
zal God evenzo hen die
in Jezus zijn ontslapen,
met Hem tot zich voeren.

288.
Aan de Koning van de eeuwen,
aan de onvergankelijke, onzichtbare,
enige God zij de eer en de glorie
tot in alle eeuwigheid amen.

289.
Hij zal alle tranen uit hun ogen wissen,
en de dood zal niet meer bestaan;
geen rouw, geen geweent,
geen smart zal er zijn,
want al het oude is voorbij.

290.
Mijn adem keert terug
naar God waar hij vandaan kwam,
mijn lichaam naar de grond
waaruit God stof vandaan nam.

291.
Zendt gij uw gave scheppingskracht
die bij de aanvang alles
uit het niets tot leven bracht,
wordt mij uw adem ingegeven,
ik zal herleven.

292.
Ieder einde draagt een begin in zich.
Sterven is terugvallen in Gods Hand.
Falling in love.

293.
Wie als een god wil leven hier op aarde
hij moet de weg van alle zaad
en zo vindt hij genade.

Hij gaat de weg van alle aardse dingen
hij leeft het lot met hart en ziel
van alle stervelingen.

Hij wordt aan zon en regen prijsgegeven
het kleinste zaad in weer en wind
moet sterven om te leven.

De mensen moeten sterven voor elkander

het kleinste zaad wordt levend brood
zo voedt de een de ander.

En zo heeft onze God zich ook gedragen
en zo is Hij het leven zelf
voor iedereen op aarde.

294.
Trouw aan het goede, als het goed is.
Trouw aan het nieuwe, als het opbouwend is.
Trouw aan de traditie, als ze scheppend is.

Trouw aan het verleden, dat voorbijging en bleef.
Trouw aan het heden, dat is en verdwijnt.
Trouw aan de toekomst, die reeds begonnen is.
Trouw aan jezelf, als trouw aan God.
Trouw aan de ander, als trouw aan jezelf.
Trouw aan God, als trouw aan de ander.

295.
Wat is het voor kracht
die mij staande houdt
in al mijn onmacht?

Wat is het voor kracht
die mij gaande houdt
in al mijn onmacht?

Wat is dat voor kracht
die mij horen doet
in al mijn onmacht?

Wat is dat voor kracht
die mij zien doet
in al mijn onmacht?

Wat is dat voor kracht
die mij laat spreken
in al mijn onmacht?

Wat is dat voor een kracht
die mij zwijgen laat
in al mijn onmacht?

Is het Uw kracht, God?
God, ik geloof het wel!

296.
Als gij naar de woorden luistert die hier tot u zijn
gezegd,
zullen zij een licht ontsteken, wijzen zij de goede weg.
Als gij naar de woorden luistert die van Mij geschreven
staan
zullen zij van vrede spreken die er schuilgaat in mijn
naam.
Als gij naar mijn woorden luistert, ze van harte wilt
verstaan

zullen zij de Vader tonen, zult gij niet verloren gaan.
Als gij naar mijn woorden luistert brengt de dood niet
langer vrees,
wordt gij tot Gods zoon herboren, ademt gij zijn
levensgeest.

297.
Niemand leeft voor zichzelf,
niemand sterft voor zichzelf.
Wij leven en sterven voor God, onze Heer;
aan hem behoren wij toe.

298.
Blijf niet staren op wat vroeger was.
Sta niet stil in het verleden.
Ik, zegt Hij, ga iets nieuws beginnen.
Het is al begonnen, merk je het niet?

299.
Rust nu maar uit je hebt je strijd gestreden.
Je hebt het als een moedig man gedaan.
Wie kan begrijpen, wat je hebt geleden.
En wie kan voelen, wat je hebt doorstaan?

Rust nu maar uit - je taak is afgekomen;
vandaag heeft God de kroon op 't werk gezet
dat je eenmaal in Zijn kracht hebt ondernomen.
De zin was af. God heeft een punt gezet.

Maar 't valt ons moeilijk om de zin te vatten
van 't zwijgen van je laatste harteklop.
Misschien alleen maar dit: De afgematte
en moede varen als met arendsvleugelen op...

300.
Als de loopbaan is verloren,
het doel bereikt met laatste kracht.
Dan gaat de hemel open,
is zij voor eeuwig thuisgebracht.

301.
Zeven maal om de aarde gaan,
als het zou moeten op handen en voeten;
zevenmaal om die ene te groeten
die daar lachend te wachten zou staan.
Zeven maal om de aarde gaan.

Zeven maal over de zeeën te gaan,
schraal in de kleren, wat zou het mij deren,
kon uit de dood ik die ene doen keren.
Zeven maal over de zeeën te gaan -
zeven maal, om met zijn tweeën te staan.

302.

Blijvend onderdak.
Ik spreek omdat ik geloof;
Ik spreek omdat ik weet,
Dat God, die Jezus niet in de dood liet,
Ook ons allen bij zich zal opnemen.
Daarom raken wij niet ontmoedigd.
Want terwijl het lijkt alsof wij ten onder gaan,
Vernieuwt het leven in ons zich van dag op dag.
Wij gaan dan ook niet af op wat zich afspeelt
Voor onze ogen,
Maar op wat leeft in het verborgene.
Wat wij zien gaat voorbij;
Het eeuwige dat blijft zien wij niet.
Wij weten toch dat, wanneer ons lichaam
Als een tent wordt neergehaald,
God ons blijvend onderdag verleent.
Een mens kan hiervan slechts dromen.

303.

Ik ben zo bang om daar alleen te staan.
Als wij daar zijn, ga niet direct terug,
maar wacht totdat ik overga
en zwaai me na.
Breng jij mij weg, tot aan de brug?
Ik heb geen idee hoe diep het water is.
De overkant lijkt mij zo ver,
je kunt de oever hier niet zien.
Wil jij blijven wachten, misschien?
Breng jij me weg, tot aan de brug?
En ga dan niet te snel terug.
Zwaai jij me na, als ik erover ga?
Dat is al wat ik verlang van jou.
Ik ga nu gauw.
Want het begin is reeds in zicht.
Ik voel de warmte van het Licht.

304.

Pax et Bonum
Vrede zij u en alle goeds.

305.

Ik ben als een Licht in de wereld
Gekomen, opdat een ieder die in Mij
Geloofd, niet in de duisternis blijven.

306.

Waar U ook bent, ik zou het niet weten
niet in tijd of afstand te meten.
Ik heb U bij me, diep in mij
daarom bent U zo dichtbij.

307.

Wat is het dat een mens tot mens maakt ?
Niet zijn rijkdom, niet zijn macht,
zijn functie of titel.

Wat een mens tot mens maakt
is wel zijn eenvoud, goedheid en liefde,
zijn rechtschapenheid en eerlijkheid naar geest en hart.

Wie daarin dwars door alles heen trouw is,
noemen we een goddelijk mens
een mens van mijn hart ...

Iemand die mensen niet vastprijkt op schema's,
klassementen, vooroordelen of fouten.

Iemand die mensen telkens uitnodigt
zelf een taak op te nemen
en daarin trouw te zijn.

Iemand die zich niet naar de hand laat zetten
door machtigen en rijken.

Iemand die weet dat God dat zo wil
en daarin trouw blijft,
ook als iedereen op de vlucht slaat.

Zo iemand geef je een naam,
niet met de lippen, maar met het hart.

308.

Als ik morgen
de zon niet meer zal zien
en mijn hoofd zal buigen
de poort van onsterfelijkheid betreed
zal ik even omkijken
en iedereen die ik achterlaat
een laatste groet schenken

Als ik morgen
het pad zal betreden
wat mij leidt naar het licht
zal ik even omzien
de gezichten in mijn gedachten opnemen
van een ieder die aan mij zal denken

Als ik morgen
dit leven zal moeten verlaten
en voor Hem zal moeten staan
zal ik even naar beneden kijken
en met een licht gevoel van weemoed
zal ik mijn geliefden blijven herdenken

309.

Al weet ik dat je veilig bent
geborgen bij de Heer
de lege plaats blijft onvervuld
ik zie je hier nooit meer

Al weet ik dat je veilig bent
verlost van alle pijn
ik kan mijn vragen niet meer kwijt
kan nooit meer bij je zijn

Al weet ik dat je veilig bent
ik zoek en vind je niet
ik vraag het aan een lege lucht
of je mij hoort en ziet

Al weet ik dat je veilig bent
mijn hart wil er niet aan
dat je, die ik niet missen kan
voorgoed bent heengegaan

Al weet ik dat je veilig bent
ik zie je hier nooit meer
maar als het donkert, zeg ik zacht
tot ziens, bij God de Heer!

310.

Sterven is moederziel alleen de nacht ingaan.
Sterven is vreemd en angstaanjagend
als je blindweg
een land binnengaat waar je nooit aan gedacht hebt
en nooit van gedroomd,
als je met duizend banden gebonden ligt
aan een stukje aarde, dat voorbijgaat
en dat vele namen draagt.

Als je sterft verandert alles,
de hele wereld,
alles waaraan je je een leven lang hebt vastgehouden.
Sterven wordt aanvaardbaar en draaglijker
als je hebt leren loslaten,
als je je innerlijk hebt opengesteld
voor het mysterie dat je wacht na de dood.
Als je kunt geloven dat er een God is die van je houdt,
niet alleen als je leeft
maar meer nog als je doodgaat,
dan wordt sterven als een kind
thuiskomen bij de Vader
in een land waar alles goed is
en waar het leven pas voorgoed begint
in een eeuwig nu.

311.

Nu allen maar: 'Amen' zeggen,
al is 't met gebroken stem;

Dan je hand in Gods hand leggen
en op weg gaan, achter Hem.

Nu alleen maar blijven hopen
in het voetspoor van je Heer;
blijven strijden, blijven hopen,
wachtend op zijn wederkeer

Nu alleen zijn woord vertrouwen:
'Altijd zal Ik met je zijn;'
Als een kind je handen vouwen,
Zijn getuige willen zijn

Al je twijfel af te leggen
en alleen maar: 'Amen' zeggen

312.
En toen het nieuwe licht kwam,
kwam het nieuwe licht in mij.
En toen het nieuwe groen kwam,
kwam het nieuwe groen in mij.
En toen de nieuwe zon kwam en lachte,
lachte de nieuwe zon in mij.
Zo heeft het moeten zijn,
het donker, de pijn, het verdriet.
De eenzaamheid, het lach achter me
toen het nieuwe licht kwam.
Je kunt het niet oproepen of aansteken,
het komt wanneer het komt.
Laat het zo,
laat het over je heen komen,
alles komt uit Zijn hand.

313.
Maakt alle volken op aarde tot één volk.
De Geest stuurt ons erop uit
om de aarde bewoonbaar te maken.
De Geest doet ons elkaar verstaan
ook al zijn we nog zo verschillend.
Zijn taal is de taal van je hart.
Hij woont in je hart.
Hij houdt in ons de hoop levend
dat de wereld nog eens
één grote Stad van Vrede zal worden
een nieuw Jerusalem.
Daar praten de mensen niet enkel over vrede,
maar ze stichten ook vrede.
In die stad voel je je thuis,
je bent er niet bang om te verdwalen,
je voelt je er veilig.
Niemand doet daar zijn voordeur op slot.
Je kunt daar zomaar bij elkaar binnenlopen.
Je zegt tegen elkaar: zeg, blijf je eten?
In die stad voel je je gelukkig.

314.
Lieve God,
Houd me staande bij de bron, grijp me vast als ik dreig
weg te lopen van mezelf, voer me terug naar mijn
herinnering, terug naar het ogenblik van mijn eerste

keuze, geef mij kracht aan mijn knikkende knieën, strek
mijn rug en maak mijn handen zacht.
Doe mij buigen opnieuw en diep, open zo mijn ogen
voor de weerloze, een mens die mij aanziet, een mens
hunkerend naar leven.

315.
Wij bestaan niet om zestig of tachtig jaar
hier te zwoegen voor een betere wereld,
om daarna spoorloos en naamloos te verdwijnen in de
leegte.
Wij zijn bestemd voor de levenschenkende ontmoeting
met God;
wij zijn op weg naar een vaderhuis,
waar plaats is voor velen;
wij zijn aan het bouwen aan een wereld
die onvergankelijk is; wij zijn bestemd voor een rijk
dat voor ons bestemd is vanaf de grondvesting van de
wereld.
Dat is de hoop die ons doet leven.
Die hoop en dat geloof roept ons hier tezamen:
De dood heeft niet het laatste woord:
De liefde heeft het laatste woord; de dood is een tunnel.
Er is een overkant!

316.
De zomer is voorbij de blaren vallen...
verkronkeld liggen zij bij duizendtallen.
Doorweekt en weer gedroogd, kapotgereden,
verlept en uitgelooft in lijf en leden.
Zo droevig weergekeerd naar moeder aarde,
die roekeloos verteert wat ze eens baarde.
En zo, hoe cru het schijnt, vergaat het mensen,
de dood maakt bruut een eind aan alle wensen.
Die ons zo lief voorheen en dierbaar waren,
ze vielen een voor een als dorre blaren.
Het wreed verscheiden sloeg zo diepe wonden.
Het leed dat God mij vroeg kan 'k niet doorgronden.
Maar in mij brandt de hoop door Hem gegeven
dat sterven is de doop naar een nieuw leven,
Het weerzien van hen die ons ontvielen,
verbonden als ik ben met Alle Zielen.

317.
Dat alle mensen, groot en klein,
naar bloemen kijken en naar vogels luisteren.
En weet je waarom ik dit droom?
Omdat je dan net als wij de hemel ziet.

Weet je wat ik wel eens hoop?
Dat alle mensen, wit en zwart,
niet schelden en niet schieten.

En weet je waarom ik dit hoop?
Omdat je dan net als wij vrijuit kunt spelen
en rustig slapen.

Weet je wat ik wel eens geloof?
Dat alle mensen een beetje Jezus moeten worden:
zo blij als Hij, zo goed als Hij.

En weet je waarom ik dit geloof?
Omdat je dan net als Hij
voor ons zo goed als God zult zijn.

318.
Ik heb God nooit begrepen
maar een God die zich 'begrijpen' laat, is geen God.
Hij is het ook niet, als Hij mijn gebed precies verhoort.
Ik heb begrepen: de grootheid van het gebed berust
hierop;
dat wij niet met een sjofel handeltje te doen hebben.
Ik ging vermoeden,
dat leren bidden bestaat in leren zwijgen en
dat de echte liefde pas begint,
waar wij niet op geschenken uit zijn.

319.
In een tijd van verwachting kijk je niet alleen vooruit.
Je kijkt ook terug in de geschiedenis
en je put moed uit de ervaringen van het verleden.
Bij iedere mens die nog iets in zijn leven wil
verwachten, gebeurt dit.
Als gelovige mensen verwachten we voortdurend de
verlosser:
we verwachten genezing waar ziekte is en pijn,
we verwachten bevrijding waar verdrukking heerst,
we verwachten vrede in een wereld van haat en oorlog.
Samen met Maria willen we verwachten:
zij is de moeder van de Messias,
waarnaar generaties hebben uitgezien
en naar wiens rijk wij ook vandaag nog uitzien.

320.
Aan wat op aarde leeft, geeft Gij hetzelfde brood,
en wie er U om smeekt, wordt met uw Geest gedoopt.
Geef ons dezelfde taal om uw Woord te verstaan,
bewaars ons in uw hand, bewaars ons in uw Naam.

Wie in uw Vlees gelooft, geeft Gij uw eeuwig Woord.
Omdat Gij zijt gedood, bestaan wij altijd voort.
Leid alwie leven wil, uw woning tegemoet
omwille van uw dood, omwille van uw bloed.

O Geest, die levend maakt en voegt het al aaneen,

wij zijn verstrooid geraakt, maar Gij houdt ons bijeen.
Weersta toch aan de macht die onze harten scheidt,
o alvermogend Woord, o licht van eeuwigheid.

321.
Er was eens een mosterdzaadje
door een zorgzame boerenhand
tussen vele andere zaadjes
in het akkerland geplant.

Het is wel het kleinste zaadje
van alle die er zijn
maar diep in zijn kleine hartje
kiemt een levensgroot geheim.

De andere zaadjes groeien
en worden bloem of plant
maar kleine mosterdzaadjes
daar komen bomen van.

In zijn stevige dikke takken
bouwen vogels een veilig nest
het kleinste van alle zaadjes
wordt groter dan de rest.

En zo is het Rijk der heem'len
als het mosterdzaadje klein
heel stilletjes groeit het verder
om eens een boom te zijn.

322.
In de stilte drijven de gedachten
als wolken in de lucht
In de stilte vind ik rust
en ben ik niet meer op de vlucht
In de stilte wil ik kijken, kijken naar omhoog
naar een ongekende verte
naar het wonder van de regenboog
In de stilte zie ik bomen wuiven in de wind
In de stilte wordt pas tastbaar dat liefde overwint
In de stilte wil ik bidden
voor verlossing van leed en pijn
In de stilte wil ik vragen
om weer heel te mogen zijn

323.
De dood heeft vele gezichten;
een voor hem die sterft
en een voor elk van hen die achterblijven.
Er is een milde dood, die barmhartig is en goed.
Er is een harde, wrede dood,
die leegte achterlaat en pijn en tranen.
Maar altijd is de dood barmhartig, mild of wreed
voor de mens die sterft
en voor elk van hen die achterblijven een nieuw begin,
een breekpunt, een keerpunt soms.
Hij die sterft laat alles, alles achter.
Ook het zijn, het spreken, het luisteren,

het denken en vooral het liefhebben.
Alles laat hij achter, hij vertrekt zo bezitloos als hij
gekomen is.
Maar de leegte waarmee hij kwam, is, zo bidden wij
hoopvol,
gevuld met tenminste de zwaarte van zijn goede wil.
Zij die achterblijven, verloren een mens, een unieke
mens, die om de geest in hem,
de geest waardoor hij sprak en dacht en kon beminnen,
blijft leven in anderen.
Wie in de geest gelooft, leeft.
En wie zo leeft, in en door de geest,
sterft nooit, omdat de geest onverwoestbaar is,
onsterfelijk, dat is eeuwig!

324.

De zomer is voorbij de blaren vallen...
verkronkeld liggen zij bij duizendtallen.

Doorweekt en weer gedroogd, kapotgereden,
verlept en uitgeloozd in lijf en leden.

Zo droevig weergekeerd naar moeder aarde,
die roekeloos verteert wat ze eens baarde.

En zo, hoe cru het schijnt, vergaat het mensen,
de dood maakt bruto een eind aan alle wensen.

Die ons zo lief voorheen en dierbaar waren,
ze vielen een voor een als dorre blaren.

Het wreed verscheiden sloeg zo diepe wonden.
Het leed dat God mij vroeg kan 'k niet doorgronden.

Maar in mij brandt de hoop door Hem gegeven
dat sterven is de doop naar een nieuw leven,

Het weerzien van hen die ons ontvielen,
verbonden als ik ben met Alle Zielen.

325.

Wie wil leven moet zich geven,
moet het wagen op weg te gaan;
met zijn vragen, onbehagen,
moet met anderen samengaan.
Niemand kan het leven aan,
als hij alleen blijft staan,
want de mens leeft niet alleen,
hij moet met and'ren gaan.
Want als wij hier samenkomen,
kan ons leven openslaan.
Want als wij hier samenkomen
mogen wij in God bestaan.

Wie wil leven moet zich geven

moet met brood naar de ander gaan
en moet leven om te geven,
zoals Jezus het heeft gedaan.
Niemand kan het leven aan
hij moet in Jezus' Naam
met het brood in ied're hand
naar alle mensen gaan.
Want wie voor zichzelf wil leven
en wie niet op weg wil gaan,
kan de and're mens niets geven
en kan niet in God bestaan.

326.

Ik sta voor U in leegte en gemis,
vreemd is Uw naam, onvindbaar zijn Uw wegen
Zijt Gij mijn God, sinds mensen heugenis,
dood is mijn lot hebt Gij geen andere zegen?
Zijt Gij de God bij wie mijn toekomst is?
Heer ik geloof waarom staat Gij mij tegen?

Mijn dagen zijn door twijfel overmand,
ik ben gevangen in mijn onvermogen.
Hebt Gij mijn naam geschreven in Uw hand,
zult Gij mij bergen in Uw mededogen?
Mag ik nog levend wonen in Uw land,
mag ik nog eenmaal zien met nieuwe ogen.

Spreekt Gij het woord dat mij vertroosting geeft,
dat mij bevrijdt en opneemt in Uw vrede
Open die wereld die geen einde heeft,
wil alle liefde aan uw Kind besteden.
Wees Gij vandaag mijn brood zowaar Gij leeft
Gij zijt toch zelf de ziel van mijn gebeden.

327.

Wat zolang gesloten was
Ogen zien wat was verborgen
Angst houdt dat niet langer vast

In de stilte geef je leven
als de ander luist'ren wil
Leven, dat je door kunt geven
aan wie het maar horen wil.

In de stilte krijg je liefde
als je and'ren binnenlaat
Als je al je zorgen even
in jezelf bezinken laat.

In de stilte, als je handen
net als bloemen open gaan
kun je als je heel goed luistert

weer het woord van God verstaan.

328.

Blijf mij nabij, wanneer het avond is,
wanneer het licht vergaat in duisternis.
Wanneer geen mens mijn hulpeloosheid ziet,
bid ik tot U, o Heer, verlaat mij niet.

Reik mij uw hand en spreek uw reddend woord,
wijs mij de weg en leid mij veilig voort.
Blijf mij nabij in vreugde en verdriet,
ik heb U lief, o Heer, verlaat mij niet.

Wanneer Uw licht mij voorgaat in de nacht,
wanneer ik hoor dat U mij thuis verwacht,
dan weet ik Heer, dat U mijn zwakheid ziet,
dan zeg ik dank, want U verlaat mij niet.

329.

Ik zag eens een huis zonder mensen,
het was er zo stil, het stond leeg.
Daar moet ik nu steeds maar aan denken
sinds ik het te horen kreeg.
Je woont niet meer in je lichaam,
gesloten lijkt nu je gezicht.
De luijjes van je lieve ogen
die blijven voor altijd dicht.
Ik zou wel eens willen weten
waar je naartoe bent gegaan.
Jij kunt het aan mij niet meer zeggen,
ik klop tevergeefs bij je aan.
Ze zeggen dat je nu bij God woont
en dat het heel goed met je is.
Maar zou God wel willen begrijpen
dat ik je verschrikkelijk mis ?

330.

Je dicht bij God te weten
waar niets je van Hem scheidt
Je in Zijn arm te nestelen
van eenzaamheid bevrijd
Zijn liefde te beleven
door 'n kinderlach misschien
en daarvan te genieten
dat is: de hemel zien!

De vogel die gaat zingen
in een verkilde nacht
Je hart dat weer gaat gloeien
terwijl je 't niet verwacht
Een bloem die gaat ontluiken
als groet voor jou en mij
Dat is naast vele zorgen:
de hemel dicht nabij!

Kijk niet alleen naar boven

maar heel goed om je heen
Schenk anderen wat vreugde
die bang zijn en alleen
Dan straalt ook in hun nachten
het zonnelicht misschien
en kunnen zij door tranen
reeds hier de hemel zien

331.

Gelukkig is de mens die tot het einde
handen mag voelen die goed doen,
de hand die met aandacht wast,
de hand die met zorg aankleedt,
de hand die met liefde kamt,
de hand die met tact aanraakt,
de hand die met het hart troost.

Geen mens kan leven
zonder die hand,
die teder is,
die behoedt,
die beschermt
en bemoediging uitstraalt.

Tot het einde toe
verlangt de mens naar die hand,
totdat er die Andere Hand is,
die alle wonden geneest,
die alle pijn heelt,
die alle tranen wist.

Tot die tijd
kunnen onze handen
een voorproef zijn van die handen,
en handen en voeten geven
aan de liefde
die onmisbaar is

332.

Wanneer je niet meer vechten kunt
Wanneer het leven zwaar lijkt om te dragen
Wanneer je staat op 't dode punt
Wanneer je vleugels lijken lamgeslagen
Wanneer je uitgeschakeld wordt
Wanneer je staan moet langs de kant van 't leven
Wanneer je niets hebt dan tekort
zodat je ook niets hebt om weg te geven
Wanneer je je zo eenzaam voelt
dat zelfs de liefste je niet kan bereiken
Wanneer Gods zee je overspoelt
omdat je bent als een eiland zonder dijken
Wanneer je vuur is uitgeblust
dan is er slechts van één kant hulp te verwachten
Wie moe is vindt bij Jezus rust
en hem die zwak is geeft Hij nieuwe krachten

333.

Als ik dood zal zijn,
zal ik nieuwsgierig

met mijn lege ogen
 de duisternis doorboren
 en angstig zoeken naar het grote Licht.
 Of het komen zal
 zoals het is voorzegd.
 Als ik dood zal zijn,
 zullen mijn koude leden
 zich geen vin verroeren,
 maar wachten op een nieuwe warmte
 en op een ander welbehagen.
 Mijn afgestorven geest
 zal niet meer denken,
 niet meer dromen,
 maar zal in diepe stilte
 hunkeren naar een nieuw begin.
 En dan zal alles anders worden :
 geen tijd meer en geen uren,
 geen grenzen en geen muren,
 geen hindernis van taal of teken.
 Als ik dood zal zijn
 zult Gij mij dan dragen, God,
 zoals een moeder draagt,
 Mag uw schoot mijn nieuwe wereld zijn,
 onverwoestbaar teder ?
 en is uw adem dan polsslag
 van mijn leven ?
 Uw liefde, mijn geluk
 voor eeuwen en voor eeuwen ?

334.

De dood van iemand die ons bijzonder dierbaar is doet
 ons eerst echt en diep aanvoelen met wie het ons
 gegeven was het leven te delen.
 De dood vat voor ons samen wat wij niet altijd in ons
 leven wisten te waarderen.
 Dat ervaren ook wij vandaag:
 Het sterven van ... doet ons een helder zicht krijgen op
 heel zijn/haar leven en nodigt ons uit tot dankbaarheid.
 Wij stoten op de kwetsende grenzen van de dood, wij
 zoeken naar woorden en verhalen van herkomst en
 toekomst, van nieuw leven aan de dood voorbij.
 Het leven en de dood van onze overledene willen wij
 verbinden met het verhaal ons ter ore gekomen over het
 leven en de dood van Jezus onze Heer.
 Het verhaal waarin wordt gezegd:
 Aan Hem is de belofte van nieuw, en eeuwig leven
 reeds vervuld.
 Vanuit dat nieuwe leven spreekt Hij ons toe:
 "Laat uw hart niet verontrust worden, in het huis van
 mijn Vader is er ruimte voor velen.

335.

Je ogen
 ze flikkeren niet meer
 wenen niet meer
 ze zijn voorgoed gesloten.
 Je laatste traan is opgedroogd.
 Je mond
 vertelt niet meer
 lacht niet meer.
 Je laatste woord klinkt nog na in ons geheugen.
 Je handen
 ze strelen niet meer
 smeken niet meer.
 Je strijd is gestreden.
 Je hart
 het klopt niet meer
 geeft geen liefde meer
 Hartverscheurend is de leegte die je achterlaat.
 Alles verdwijnt in herinneringen
 Dat is het enige wat ons van jou nog rest.
 Het enige,
 maar het eeuwige.
 Het eeuwige,
 geborgen in de grenzeloze liefde van onze Schepper.
 Als we elkaar weer ontmoeten
 zullen we je zo herkennen,
 aan onze herinneringen.

336.

Afscheid nemen doet zo'n pijn
 Je moet velen achterlaten
 die je lief en dierbaar zijn
 en zo dikwijls naast je zaten

Die je met intense vreugd
 en met moedertrots omarmde,
 door een kus, een liefdeblijk
 sterkte, troostte en verwarmde

Afscheid nemen doet zo'n pijn
 je zou heel veel willen zeggen
 iets vol liefde en gevoel
 in de kinderharten leggen

En je denkt haast ieder uur
 dat je eigenlijk niet wilt scheiden
 trots 't gevoel dat God je ziel
 zachtjes naar Hem toe wil leiden

Afscheid nemen doet zo'n pijn.
 Maar de aankomst zal verblijden,
 daar wacht Hij die jou een plaats
 in Zijn hemel wil bereiden

Laat maar los wat je hier bindt
 Je zult straks in 't licht ontwaken

wat je daar aan schoonheid ziet
zal je zielsgelukkig maken!

337.

De mooiste dingen in het leven kun je niet kopen
omdat ze onbetaalbaar zijn:
een fijne vader en moeder, toffe broers en zussen, de
warmte van vriendschap, ruzie die wordt bijgelegd,
het gevoel dat je echt meetelt, thuis en op je werk, de
zon na wekenlange regen, een bloem, zomaar
gegeven door iemand die zielsveel van jou houdt.
Tranen van vreugde, een schouder om tegen te
huilen, ogen die begrijpen, handen die koesteren,
geborgheid en veiligheid bij iemand die kan
zwijgen.

Vergeving na een domme fout, genieten van de stilte
en de natuur, een mooie zonsondergang, vertrouwen
krijgen en geven, iemand die ziet dat je iets scheelt.
De glimlach van een onbekende, een onverwachte
brief, een bevrijdend gesprek, stille aanwezigheid bij
verdriet.

Weten dat je verwacht wordt, geloof in het leven en
in God.

Liefde overwint de dood

338.

Vergeef mij dat ik achterlaat
wat ik zozeer heb liefgehad

339.

Onvergetelijk, wat is dat?
Jij.

340.

Deze strijd kon ik niet winnen
Laat een ieder opnieuw beginnen.
Ik kijk op jullie allen neer
Zorg samen voor een goede sfeer.⁹
't Is goed in 't eigen hart te kijken,
nog even voor 't slagen gaan.
Of is van dageraad tot avond,
geen enkel hart heb zeer gedaan.

Of ik geen ogen heb doen schreien,
geen weemoed op een wezen lei.
of ik aan liefdelozen mensen,
een wordeke van liefde zei.

En vindt ik in het huis mijns harten,
dat ik één droefenis genas.
Dat is mijn armen heb gewonden,
rondom één hoofd dat eenzaam was.

Dan voel ik op mijn jonge lippen,
die goedheid als een avondzoen.
't Is goed in eigen hart te kijken,
en zo z'n ogen toe te doen.

341.

Kom reis met me mee
door de zee van tijd
deel in mijn verdriet
dwaal door mijn verhaal
en droom van wat verdween
en van wat kwam
door de dagen.

342.

Zeven maal over de zeeën te gaan,
schraal in de kleren, wat zou mij deren,
kon uit de dood ik die éne doen keren.
Zeven maal over de zeeën te gaan,
zeven maal, om met zijn tweeën te staan.

343.

Liefde is blij zijn een arm om je heen
Liefde is lachen is nooit meer alleen.
Liefde is luist'ren de woorden gaan door.
Liefde is fluist'ren heel zacht in je oor.

Liefde is lopen, mijn hand in jouw hand.
Liefde is hopen is gaan langs het strand.
Liefde is amen is wolken is wind.
Liefde is samen, is spelen als kind.

Liefde is zingen, is wit en is groen.
Liefde is zacht, is een kus in 't plantsoen.
Liefde is leven, je ademt weer op.
Liefde is geven, is leven met God.

344.

Het is tijd voor mij te gaan,
nu geen tranen meer,
kijk naar de hemel en geloof,
eens zien we elkaar weer
Tijd voor mij jou te verlaten,
geen verdriet meer en geen pijn,
kijk naar de regenboog en weet
ik zal er altijd zijn.
Het zal niet eeuwig duren,
eens komt er een moment
dat ik je weer zal vasthouden
dat je weer bij me bent.
Tijd voor ons om afscheid te nemen.
droog je tranen nou,
kijk 's avonds naar de sterren
weet dat ik van je hou.
Denk aan mij en wens mij,

altijd heel dicht bij,
praat met mij, verdring de pijn,
ik zal er altijd voor je zijn.⁹
Nu wordt het stil
wij moeten verder
de wereld gaat gewoon zijn gang
maar niet voor ons,
de zon schijnt bleker
de nachten duren veel te lang.
Je plaats is leeg
maar niemand zal er
doen alsof jij niet bestaat.
We zien je niet
maar toch: je bent er
omdat er zoveel nog van je praat:
de lege stoel
je fiets, je auto
en de verhalen die er gaan.
Jij hoort bij ons
waar je ook heengaat,
bij ons blijf je voorgoed bestaan.

345.

Leven uit de Geest is opstaan,
op weg gaan, zoeken naar wegen;
niets houdt je tegen.
Muren doorbreken, moed inspreken,
vallen en opstaan,
toch weer doorgaan,

opnieuw beginnen, elkaar beminnen,
soms even leunen,
elkaar steunen,
fouten erkennen,
vergeven, verwennen,
is leven, is liefde, is God.

346.

Op een kronkelige weg vol stenen
kwam ik een klein meisje tegen
die op haar rug
haar kleine broertje droeg.
"Kind", zei ik, "jij draagt een zware last."
Ze keek me aan
en zei: "Dit is geen last, meneer,
dit is mijn broertje."
Het woord van dit moedige kind
staat in mijn hart gegrift.
En wanneer het lijden van mensen
me overweldigt
en me alle moed ontsnapt,
denk ik aan het woord van dat kind:
"Het is geen last die je draagt,
het is je broer,
het is je zus.

347.

De hoop die ons doet leven.

Wij bestaan niet om zestig of tachtig jaar
hier te zwoegen voor een betere wereld,
om daarna spoorloos en naamloos te verdwijnen in de
leegte.
Wij zijn bestemd voor de levenschenkende ontmoeting
met God;
wij zijn op weg naar een vaderhuis,
waar plaats is voor velen;
wij zijn aan het bouwen aan een wereld
die onvergankelijk is; wij zijn bestemd voor een rijk
dat voor ons bestemd is vanaf de grondvesting van de
wereld.
Dat is de hoop die ons doet leven.
Die hoop en dat geloof roept ons hier tezamen:
De dood heeft niet het laatste woord:
De liefde heeft het laatste woord; de dood is een tunnel.
Er is een overkant!

348.

Als je in mensen geloofd hebt
die het af lieten weten,
Ga dan toch door te geloven!
Als je op een wonder gehoopt
hebt dat niet is gebeurd,
ga dan toch door en blijf hopen!
Als je een spoor van de liefde
na wil laten dat werd vertrapt,
ga dan nog verder met liefde!

349.

Pas als je iemand hebt
die met je lacht en met je grient,
dan pas kun je zeggen,
'k heb een vriend.

350.

Ze zeggen dat je nu bij God woont
en dat het heel goed met je is.
Maar zou God wel willen begrijpen
dat ik je verschrikkelijk mis?

Zou je daarginds willen vragen
of God ons komt troosten misschien?
En maakt dat wij hier op aarde
Heel gauw weer wat lichtpuntjes zien?

351.

God is leven
God is licht
God is liefde
geen kwaad
geen duister
geen dood in Hem

Wie zoals Jezus Christus
is in dit licht,

leeft met de mensen
van harte en vrij.
Wie liefheeft
is in dit licht
en leeft de dood voorbij.

352.
Vroeger heb ik wel een gezegd:
'Liefde is een stukje eeuwigheid.'
Maar nu jij weg bent gegaan
en je toch niet hebt verloren,
nu weet ik, dat eeuwigheid niet
uit stukjes en beetjes bestaat
en dat liefde de eeuwigheid zelf is.

353.
De laatste uren voor het einde
dan wordt die grote wereld klein
is plotseling alles onbeduidend
tot aan het laatste beetje pijn.
Wat wij zo indrukwekkend vonden
verliest zijn glans.
Verliest zijn zin
maar achter de gesloten ogen
glanst een gigantisch groot begin.

354.
Als je mij nog iets wilt geven
dan zou ik vragen
Sterf niet met mij,
omhels het leven.
Je mag bedroefd zij
maar wanhoop niet,
verdrink niet in té groot verdriet.

Als je mij nog iets wilt schenken
dan zou ik willen;
blijf toekomst zien,
blijf hoopvol denken
zodat je uitgroeit
en voluit leeft,
het leven alle kansen geeft.

355.
Als ik je naam
in het zand
had geschreven,
hadden de golven hem
na korte tijd uitgewist.

Als ik je naam
in een boom had gegrift,
was de schors
met de tijd vergaan.

Als ik je naam

in marmer
had gekapt,
was de steen
na veel tijd gebroken.

Maar ik heb je naam
in mijn hart geborgen
en daar wordt hij
voor de eeuwigheid
goed bewaard.

356.
Verlies van een dierbare doet zo'n pijn
verdriet, leegte, het verscheurd-zijn
Een pijn die blijft dag in dag uit bestaan
Geen zin om met leven verder te gaan
En toch, je weet, het moet
Je voelt de kracht, die rest in jou
De hand van God, die jou trekken zal
uit het diepe, donkere dal
Hij houdt jou vast
draagt mee jou last
En dan, opeens, is er dat lichtpuntje in je leven
dat jou nieuwe kracht zal geven
Het is het Licht van God
dat altijd voor ons zal blijven schijnen
En het intense verdriet langzaam doet verdwijnen
zodat je weer blij kunt zijn met het leven
door God aan jou opnieuw gegeven

357.
Ik kon niet zeggen wat ik voelde,
ik heb het ook niet uitgelegd,
maar toch wist jij wat ik bedoelde,
de stilte had het al gezegd.

Als ik je kuste of je griede,
in blijheid of in droefenis,
de liefde is pas echte liefde,
als stilte taal geworden is.

358.
Nu 't rouwrumoer rondom jou ik verstomd,
de stoet voorbij is, de schuifelende voeten,
nu voel ik dat er 'n diepe stilte komt.
En in die stilte zal ik je opnieuw ontmoeten
en telkens weer zal ik je opnieuw ontmoeten.
We zeggen veel te gauw: het is voorbij.
Hij heeft alleen je lichaam weggenomen,
niet wat je was en ook niet wat je zei.
Ik zal nog altijd grapjes met je maken,
we zullen samen door het stille landschap gaan nu je
mijn handen niet meer aan kunt raken raak je mijn
hart nog duidelijker aan.

359.

Wanneer je terugblijkt in het leven
blijkt alles snel te gaan.
Het duurde allemaal meer even
dat ritme van een lach en een traan.
Alles moest je uit handen geven,
het levenstempo werd te zwaar.
Maar één ding is altijd gebleven,
dat is de liefde voor elkaar.

360.

Als je eenzaam bent of in het duister,
denk dan aan mij en roep mijn naam.
Als geen mens je kent en niemand luistert,
zelfs als je fluistert zal ik je stem verstaan.

Als een vriend zal ik je dragen,
alle dagen, ik zal er zijn.
Als een ster in donkere nachten,
zal ik wachten, ik zal er zijn.

Drukt de hele wereld op je schouders,
en spoken zorgen door je hoofd.
Er is iemand die je kunt vertrouwen,
die van je houdt en die echt in jou gelooft.

Wees niet bang voor de stilte om je heen,
wees niet bang ik laat je nooit alleen.
Als een vriend wil ik je dragen,
alle dagen, ik zal er zijn.

361.

Blijf geloven in een toekomst,
ook al lijkt de kans maar klein.
Blijf geloven in een wereld,
die jouw wereld ook kan zijn.

Blijf geloven in het leven,
in je denken en je doen.
Blijf geloven in oprechtheid
en in normen en fatsoen.

Blijf geloven in de vrede
en een simpel kort gebed.
Blijf geloven in de mens
die zich voor jou heeft ingezet.

Blijf geloven in het wonder
dat jouw angsten overwint.
Blijf geloven in de onschuld
en in de glimlach van een kind.

Blijf geloven dat een ander
ook voor jou wat over heeft.
Blijf geloven in de liefde
alle dagen dat je leeft.

Blijf geloven in de waarde
en het doel van je bestaan.
Blijf geloven dat de mensen
eenmaal samen zullen gaan.

362.

Niet het donker
van een ongeweten lange nacht
maakt mij nog bang.
Niet het verval
van wat en wie ik was.
Maar niet te dragen is de pijn
om wie ik los moet laten.
Dat is niet te verdragen:
afscheid voorgoed
van mensen,
waarmee mijn liefde is vergroeid
waarmee mijn leven is gevuld.
Zij zijn mijn leven zelf geweest,
en strijdig met het leven zelf,
met alles wat mij nog lief is,
is de dood.
Nog kan ik dat niet:
hen loslaten.
Als vechten niet meer kan,
het einde zichtbaar wordt,
zal ik dan
door dit grote verdriet heenkomen?
mijzelf en anderen loslaten?
en zal ik dan in goede handen vallen?
Als ik niet verder
met hen mee kan gaan,
laten er dan goede handen zijn
en mij heen tillen over deze muur van pijn.
Laat ik dan de bron van mijn leven terugvinden

363.

Gelukkig is de mens die tot het einde
handen mag voelen die goed doen.
De hand die met aandacht wast
de hand die met zorg aankleedt
de hand die met liefde komt de hand die met tact
aanraakt
de hand die met het hart troost.
Geen mens kan leven zonder die hand
die teder is, die behoedt,
die beschermt en bemoediging uitstraalt.
Tot het einde toe
verlangt de mens naar die hand
totdat er een andere hand is
die alle wonden geneest
die alle pijn heelt
die alle tranen wist.

Tot die tijd kunnen onze handen een
voorproef zijn van die handen.
Handen en voeten geven aan
de liefde die onmisbaar is.

364.
En we zullen enige tijd bemind worden
en vergeten worden.
Maar de liefde zal voldoende zijn geweest.
Alle impulsen van de liefde keren terug
naar de liefde die ze creëerde.
Voor liefde is zelfs herinnering niet noodzakelijk.
Er is een land van de levenden en een land van de doden
en de brug is liefde,
de enige overlevende, de enige betekenis.

365.
Je bent onvergetelijk geworden in mijn leven.
Jij zult altijd in mijn gedachten zijn.
Ik zal nog van je dromen en je stem nog horen.
Ik kan niet begrijpen dat jij wegbent, voorgoed.

Jij bent onvergetelijk geworden in mijn leven.
Jij zult altijd met mij meegaan op de levensweg.
Ik zal heimwee naar je hebben.
Ik had je nog zoveel willen vragen.
Ik had je langer willen vasthouden.

Jij blijft een litteken in mijn bestaan.
Jij blijft een teken van liefde in mijn leven.
Aan jou zal ik mij optrekken.
Jou gedenkend zal ik groeien en krachtig worden.
Ik zal vol levensmoed verder gaan.
Jij onzichtbaar bij mij.

366.
dat te veel mensen leven moeten
zonder het brood dat in overvloed
op onze tafels ligt;
de wereld moet één tafel zijn
waaraan alle mensen delen:
brood met elkaar.
Ik moet spreken als ik lees
dat veel mensen leven moeten
zonder de vrijheid die in overvloed
onze huizen vult;
de wereld moet één woning zijn
waarin alle mensen delen:
vrijheid met elkaar

Ik moet spreken als ik hoor
dat te veel mensen leven moeten
zonder de stem die met grote moed
het onrecht hardop noemt;
de wereld moet één spreekkoor zijn

waarin alle mensen schreeuwen:
leef toch voor elkaar!

367.
Waar zal je zijn?
In het geheim van de sterren
waar we samen naar kijken
of misschien in het lied van de wind?
En als het lente wordt in die kwetsbare tint
van een kortstondige bloesem?

Waar zal je zijn,
als we zwijgzaam van verdriet,
opnieuw je voetstappen horen
en hoe je zachtjes de deur sluit
zoals gewoonlijk?
En toch, wij vinden je niet

Misschien heb je
ergens iets achtergelaten,
een briefje zomaar in een la,
met een voorzichtig bericht
Dat je er straks wel zal zijn,
omringend op jouw manier,
maar onaantastbaar voor ziekte en pijn.

We zullen je, net als voorheen,
bij je naam blijven noemen.
Alleen wat zachter,
hoewel de stilte zelden zo hard valt.
De dingen staan roerloos
en jouw plaats aan tafel
bleef nimmer zo leeg.

Maar geef een teken.
Knipoog of leg een hand
op een schouder,
wanneer je een ogenblik
met ons meeloopt
Zo ver kan je nooit van ons weggaan
dat er geen glimp van jou meer zou zijn.

Want dood is niet het laatste
De liefde is sterker

368.
Jij bent uit ons licht verdwenen.
Al zien we je nog in de binnen spiegel van ons zelf.
Je licht, Je weerloze liefde, Je betrouwbare ruimte,
Waarin kon genezen wat was beschadigd.
Jij bent uit ons licht verdwenen.
Je reis is begonnen naar een ander licht.
Ongekend voor ons, die zien in wazige spiegels.
Je bent verdwenen uit ons licht,
Onze wereld wordt er donkerder van.
In de meest donkere uren, zal er een straal zijn van
jouw licht.

369.

Zoek niet naar mijn graf, vraag me niet wie ik precies ben en of je me goed gekend hebt.

De idealen die ik had blijven ook zonder mij bestaan. Ik ben dood, maar leef voort in de idealen die ik had. En de anderen die zich blijven wijden aan wat mij ter harte ging, zullen nieuwe rozen doen bloeien. Wanneer je daarover spreekt spreek je over mij.

Mijn handen zijn nu de handen van anderen die zich inzetten voor menselijk geluk. Mijn stem roept in andere stemmen, mijn droom leeft voort bij anderen. Weet dat ik pas sterf als we de moed opgeven.

370.

Ik had je zo graag nog willen bereiken. Nog willen vragen: "Was het goed zo....?"

Ik had je zo graag nog willen spreken. Al was het maar eenmaal. Maar misschien was het gescheiden zijn Dan nog zwaarder geworden.

Ik had je zo graag nog eens willen spreken. Nog willen vragen: "Heb je gezien dat die er was en die ook? Heb je al die mensen gezien? Allemaal voor jou?" Ik wist niet dat je zoveel mensen kende. Ik wist niet dat zoveel mensen om je gaven.

Ik heb zo gehoopt dat je gehoord hebt: De liederen, de woorden en de muziek.

Ik zou je nog willen danken Voor die laatste dag met jou bij ons. Een ander kan het haast niet geloven: Toch een mooie dag, zoveel liefde. En vooral een dag om niet te vergeten.

Ik heb gevoeld: "Ja, jij was er wel, je was zo dichtbij. Je bent niet weg...."

Maar soms is het alsof je verder weg reist. Verder dan de horizon. Voorbij de laatste stad naar een ongeziene stad.

Dat verlang en hoop ik zo. Om te kunnen zeggen: adieu.

371.

Gelukkig zijn doe je niet alleen ergens is er een van de velen die bereid is met jou al het geluk te delen

Lachen doe je niet alleen iemand zoeken die op een dag het genoeg met je deelt en samen met je lacht

Huilen doe je niet alleen de zorgen in donkere dagen iemand die samen met jou het stille verdriet wil dragen

Ouder worden doe je niet alleen er is iemand die om je geeft die samen met jou vergrijst en bij je blijft zolang je leeft

Sterven doe je niet alleen de laatste uren deel je samen iemand die zachtjes je ogen sluit erbedig fluistert "Amen"

372.

Wees maar niet bang voor moeilijkheden wees maar niet bang voor wat of wie iedereen zal je eten geven iedereen zal je tegen treden zonder verraad of jaloezie dit is het land van hoop doet leven

Hier is de liefde zonder leugen hier is de vrijheid zonder schijn drink met je hart en met je oren drink met muziek met volle teugen tot we ervan doordrongen zijn het paradijs is niet verloren

Nergens gesloten toegangshekken en nergens een gevangenis vrijheid en feest voor alle mensen ga met me mee het land ontdekken waar het bestaan gelukkig is mooier dan wij ons durven wensen

373.

als er in plaats van leed en pijn
geluk en goedheid heersen zou,
verbondenheid en goede trouw,
als oorlog eens verdwenen was
en steden uit hun puin en as
voorgoed herrezen zouden zijn.
Wat zou de wereld anders zijn!
Breek die muren af,
breek die deuren open,
laat er voor de mensen
hoop op vrede zijn!
Wat zou de wereld anders zijn
als er eens mensen zouden zijn
die niet op eigen rechten staan
maar bruggen naar elkander slaan,
als niemand meer gelukkig is
zolang er nood en honger is
en wapens onze vrede zijn.

Wat zou de wereld anders zijn
als wij genezen zouden zijn
van eigendunk en zucht naar macht
die al zo lang de oorlog bracht,
en liefde ons eens en voorgoed
als echte mensen leven doet.
Dan zal er hoop en toekomst zijn
voor allen die op aarde zijn!

374.
Wonen overal nergens thuis
aarde mijn aarde, mijn moeders huis
vallende sterren, de schim van de maan,
mensen die opstaan en leven gaan
mensen veel geluk.

Wonen overal even thuis
handel en wandel en huis na huis
loven en bieden op waarheid en waan
wagen en winnen en verder gaan
mensen veel geluk.

Wonen overal bijna thuis
aarde mijn hemel mijn vaders huis
stijgende sterren de lach van de maan
mensen die dromend een stem verstaan
mensen veel geluk.

De natuur geeft ons woorden

375.

Het is van de kleine beek het uitmonden in
oneindige wateren; 't vereenen van het kleine
deel met het algemeen geheel.

376.
Soms stormt het heel hard.
Gek eigenlijk, alles beweegt,
de bomen buigen krom.
En toch kun je de wind zelf niet zien.

Het is raar om te weten dat er dingen zijn die je niet
kunt zien.
De wind, zuurstof, als het licht is terwijl de wolken
voor de zon staan...

Met oma is het eigenlijk ook wel zo
je weet dat ze er nog steeds is,
maar je kunt haar niet meer zien.

Als ik naar de sterren kijk
dan zal ik aan oma denken,
want ook de sterren zijn ver weg
en toch staan ze te glinsteren en te fonkelen.

377.
De bomen komen uit de grond
en uit hun stam de twijgen
en iedereen vindt het heel gewoon
dat zij weer bladeren krijgen.
We zien ze vallen naar de grond
en dan opnieuw weer groeien
zo heeft de aarde ons geleerd
dat al wat sterft zal bloeien.

378.
De bomen
komen uit de grond
en uit hun stam
de twijgen
en iedereen vindt het
heel gewoon
dat wij weer bladeren krijgen.
We zien ze vallen
naar de grond
en dan opnieuw weer groeien.
Zo heeft de aarde
ons geleerd
dat al wat sterft
zal bloeien.

379.
Het leven is als een bloem
Op het eind gaat hij verwelken
De herinnering aan de mooie bloem blijft
En het zaadje door de wind meegenomen,
zorgt dat de bloem elders weer tot leven komt.

380.

Zoals een beek maar verder vloeit,
zich wegschenkt aan de zee,
zo is zij naar de dood gegroeid,
gewoon van lieverlee.

381.

De bomen komen uit de grond
en uit hun stam de twijgen.
En iedereen vindt het heel gewoon,
dat zij weer bladeren krijgen.
We zien ze vallen naar de grond
en dan opnieuw weer groeien.
Zo heeft de aarde ons geleerd
dat al wat sterft zal bloeien.

382.

Strooi uit mijn as
voor alle winden
dat wat mijn lichaam was
de weg kan vinden
naar alles wat het eens beminde
naar de wolk en zee
en zich daarmee verbinden.

383.

Ga nu maar liggen, liefste, in de tuin,
de lege plekken in het hoge gras, ik heb
altijd gewild dat ik dat was, een lege
plek voor jou, om te blijven.

384.

Wanneer de bloesems dorren aan de bomen,
de voojaarstuin de schoonheid derft,
doet het mij pijn, hoewel ik weet
dat nooit een vrucht zal aan de bomen komen
Als niet de bloesem sterft.

385.

Als de avondwind waait
en de schaduw komt aan
dan zal ik naar de geurige heuvels gaan.

386.

Een bloem die bloeit en verwelkt,
vluchtig als een schaduw, onbestendig.

387.

Het laatste blad valt van de tak,
er zal geen nieuw meer groeien,

de tak sterft af, net als het blad
en nimmer zal hij meer bloeien.

388.

De kleine tuinman verstaat de taal
van de bloemen, de vogels en andere
kleine dieren.
Is er nog iemand die dat kan?
Vast niet.
De mensen verstaan alleen nog de taal
van hun auto of van hun televisie:
als de motor niet meer regelmatig loopt
of als er een storing is in het geluid.
Hé er is iets niet in orde, danken ze dan.
Maar de vogels zingen en wat de bloemen
fluisteren, dat verstaan ze niet.

389.

Laeve is de sóm van vööl dinger:
de zón, de raegen en 't aovesrood,
'n sjtum die me van wied kint heure zinge,
meziek, 't kleuresjpeelvan glaas in lood.

Laeve det is sjnachs neet kinne sjlaope
en loestere nao 't kume van de windj,
op gelök det nooit kump blieve haope,
en wachte op de vootsjep in 't grindj.

Laeve is ;t roeje van 't kaore,
de sjterrehemel van ein zomernach,
de waeljerige prach van maedjeshaore,
en lome, vrunj en eine kienjeslach.

Laeve is baeje óm 't dageleks brood,
En laeve is oeteindelek de dood.

390.

De Lèste roos
es prima ballerina
gans inne waan
dans
de dans
vanne sjtervende zjwaan

391.

Als een vlinder naar het licht,
ben je ons vooruit gevlogen.
Onbereikbaar ver
en toch zo heel nabij
om voor eeuwig in Zijn huis te wonen.

392.

Een vlinder is uitgevlogen.

Een prachtige kaars is langzaam uitgedoofd.
Bedroefd maar dankbaar en met veel respect
hebben wij haar vaarwel gezegd.

393.
Pas als de maan is gedoofd,
als de zon is opgebrand,
pas dan zullen wij jou vergeten.

Pas als de oceaan is opgedroogd,
en woestijnen zijn weggewaaid,
pas dan zullen wij hou vergeten.

Pas als alle vulkanen zijn uitgebarsten,
en de wereld is vergaan,
pas dan zullen zij jou vergeten.

Maar..

De maan zal niet gedoofd worden
en de zon blijft branden.

De oceaan droogt niet op
en de woestijnen waaien niet weg.

Zelfs de vulkanen zwijgen
en de wereld
houd voorlopig niet op te bestaan...

394.
Wanneer ik morgen doodga,
vertel dan aan de bomen
hoeveel ik van je hield.
Vertel het aan de wind,
die in de bomen klimt
of uit de takken valt,
hoeveel ik van je hield.
vertel het aan een kind,
dat jong genoeg is om het te begrijpen.
Vertel het aan een dier,
misschien alleen door het aan te kijken.
Vertel het aan de huizen van steen,
vertel het aan de stad,
hoe lief ik je had.

395.
Als een bloem zo is het leven,
't begin is teer en klein.
De een die bloeit uitbundig,
de ander geurt heel fijn.
Sommige bloemen blijven lang
weer andere blijven even.
Vraag niet bij welke groep je hoort
dat is het geheim van het leven.

396.

Nevel hilt de morgesjtijl, blaadsjtijl,
ingehawte sjteit de welt te wachte,
zo noe en dan ein licht sjoevering
euver t' baekske geit
inne kaer toet laeve gereid.
't krintebömke, gister in 't zónnelich
prónkent naeve zien sjoon
haet mit greutsjigheid noe nieks van doon.

Wie deep 't rak, dit reurloos zeen,
zelfs de hemel noe zien grenze kint,
– sjtilte – die neet vermeujd,
–sjtilte – op blote veut.

Dan – de zwarte maerel wie oet de hemel vèlt,
ein vink zien laeve dèlt,
de vogel weer nao aete en drinke tiejt,
zach zónlich wie geziejd
mistreustigheid verdrief,
ein zjalouzie waerd opgetroch,
plots krieg de boum wee sjtam,
waerd 't laeve bie de sjouwers gevat,
de werreld weer in zien sjoon gezat.

397.
Ik wil alleen zijn met de zee,
ik wil alleen zijn met het strand,
ik wil mijn ziel wat laten varen,
niet mijn lijf en mijn verstand.

'k Wil gewoon een beetje dromen,
rond de dingen die ik voel
en de zee – ik weet het zeker –
dat ze weet wat ik bedoel.

'k Wil alleen zijn met de golven,
'k wil alleen zijn met de lucht,
ik wil luist'ren naar mijn adem,
ik wil luisteren naar mijn zucht.

Ik wil luist'ren naar mijn zwijgen,
daarna zal ik verder gaan
en de zee – ik weet het zeker –
zal mijn zwijgen wel verstaan.

398.
De grond getrouw
in zon en wind
houd van elkaar
zoals ik u heb bemind.

399.
Ik heb het leven lief, de mensen en de dieren
de zeeën en rivieren, ik heb het leven lief.

Ik heb het leven lief, de bergen en de dalen
de warme zonnestralen, ik heb het leven lief.

De trieste ochtendkrant, ze zal me niet benauwen 'k
Blijf van het leven houwen, tot aan de laatste dag.

Al zijn ze nog ze droef, de dingen die gebeuren, er
komen nieuwe kleuren, er komt een nieuwe dag.

Ik heb het leven lief, ik heb het nooit verzwegen, het
wonder van 't bewegen, de vreugde om 't bestaan.

Ik heb het leven lief, ben blij dat ik ben geboren, dat ik
kan zien en horen, 'n hart dat kan horen slaan.

Als in het blij blauw, de fiere populieren,
hun blij zomers vieren en ik ruik het jonge groen.

Rolt over 't open veld, de bliksem en de donder, dan
bespeur ik iets van 't wonder, heel diep in mij.

Ik heb het leven lief, hoe dikwijls ik ook faalde, de tol
die ik betaalde, daarvan heb ik geen spijt.

Ik heb het leven lief, ik zal er wat van maken,
ik schreeuw het van de daken, ik heb het leven lief.

De morgen aan mijn raam, de avond vol applausen, de
koffie in de pauze, ik heb het leven lief.

En valt het doek dan dicht, nog even op het leven, een
laatste glas geheven, ik heb het leven lief.

Ik heb het leven lief, het sterke en het broze,
het blij en het boze, ik heb het leven lief.

Ik heb het leven lief, de hoge regenbogen,
de glimlach in je ogen, ik heb het leven lief.

En jij, m'n liefste jij, jij hebt me van jouw leven, het
mooiste stuk gegeven, ik heb het leven lief.

Want jij, m'n liefste jij, jij gaf me zoveel dingen, jij hebt
me leren zingen, ik heb het leven lief.

✻

400.

Zoals de mensen leven
doen de vogels niet.
Die schuilen in de bomen
en vluchten in hun lied.
Die zaaien niet met dromen
en de dood is hun verdriet.

Zoals het water stroomt,
zo doen de mensen niet.
Het water stroomt maar verder
en dorsten doet het niet.
Zo vluchtig en zo wijd als water
zijn de mensen niet.

Zo oud en wijs als mensen

zijn de muren niet.
Die kraken in hun voegen
maar hebben geen verdriet.
De mensen moeten zwoegen
en dat doen de stenen niet.

Zoals de bomen vallen
vallen mensen niet.
De mensen dragen woorden,
herleven in hun lied.
De bomen zullen sterven
maar zo sterven mensen niet.

✻

401.

Ik sta aan de kust.
Een witte zeilboot ontvouwt zijn zeilen in de
ochtendbries
en zet koers naar de blauwe oceaan.
De boot is schitterend en vol kracht
en ik blijf hem gadeslaan
tot hij niet méér is dan een wit wolkenliertje
en verdwijnt daar waar zee en lucht in elkaar
overgaan.
En dan zegt iemand naast me:
"Daar, hij is verdwenen." Verdwenen? Waar
naartoe?
verdwenen uit mijn gezichtsveld. Dat is alles.
Zijn mast, romp en rondhout
zijn nog precies even groot als toen hij de haven
verliet
en hij is nog even goed in staat zijn levende lading
naar zijn bestemming te varen.
Het kleine formaat zit eigenlijk in mij, niet in hem.
En precies op het ogenblik dat iemand naast me zei:
"Daar, hij is verdwenen", zijn er elders stemmen
die vreugdevol roepen: "Daar komt hij!". En dat is
sterven.

✻

402.

Ik ben verzadigd
verzadigd van het leven
Ik heb het allemaal geproefd
De vriendschap, de liefde en de tederheid.
Het verdriet, het lijden en de eenzaamheid.
Ik heb het besprenkeld met de dauw van Gods Geest.
Wees nu niet bedroefd.
Sta niet stil bij wat ik achterlaat.
De rest van mijn cocon.
Want kijk het leven
het heeft mijn vleugels kleur gegeven.
De kleuren ze wijzen me de weg.
De weg langsheen de regenboog,
de weg naar de God van het verbond.

✻

403.
Mag ik?
vroeg de wind.....
een fluisterend „ja" was het antwoord
en zachtjes ,o zo zachtjes
werd het laatste blad opgetild
gewiegd en in sprinkelende pracht
langzaam ,o zo langzaam
teder op het mos gelegd.

404.
Nu adem jij de kosmos in
en kosmos ademt jou.
Grenzeloos,
geen beperkingen meer,
het lieve leven achter je gelaten,
ben jij de vrede gaan begroeten
die alleen aan de overzijde kan bestaan.
Als al het liefs en goeds van jou
nog maar de schaduw was
van wat is waar jij nu bent,
hoe ongebroken heel
aan de dood voorbij
zal daar dan leven zijn
voor jou.

405.
Nu is het herfst opnieuw
en regen, maar alléén
schuil ik onder 't lover, denk aan jou
En ween...

406.
Naakt kom ik uit de schoot
van moeder aarde,
naakt keer ik daar terug;

407.
Achter de eindelozen horizon
stond een mooie regenboog
te schitteren als een schilderstuk.
Een pracht voor mijn oog.
Zoiets krijgt een schilder
zijn levenlang niet klaar.
Al mijn lievelingskleuren vloeide in elkaar.
Ik zal hem nooit vergeten
al wordt ik nog zo oud.
Deze mooie kleuren
die ik in mijn gedachten houd.
En als ik ooit ga reizen
en mijn ziel gaat omhoog.
Ben ik vastbesloten,
dan ga ik naar mijn regenboog.

408.

Maar een, het afstand doen en scheiden
en niet het snijden doet zo'n pijn,
maar het afgesneden zijn.
Nu is het mooi, het geraamte van een blad
vlinderlicht rustend op de aarde
enkel nog zijn wezen waard.
Maar tussen de aderen van het lijden
niets meer om u te verblijden
mazen van uw afwezigheid bijeen gehouden door de
pijn
en groter wordend met tijd
Arm en beschaamd zo arm te zijn.

409.
Gewoon een mens,
soms ontevreden, soms voldaan,
nooit in de voorste rij,
nog liever achteraan.

Gewoon een leven,
vol vreugde en verdriet,
gewoon een mens,
die je wel vaker ziet.

Gewoon een boer, oom en vriend,
die met je lacht
en tevens met je grient.

Gewoon een mens,
blij met al wat groeit
en elk jaar weer verwonderd
dat alles kleurrijk bloeit.

Gewoon een man,
genietend van de kleine dingen,
van alle soorten vogels
die ook nu nog voor hem zingen.

410.
Dank je wel, geleende schouder,
dat ik even leunen mocht,
dat ik even klein mocht wezen,
dat een hand de mijne zocht.

Dank je wel, troost zonder woorden,
voor het simpele stille zijn,
voor het trachten mee te dragen,
van hetzelfde zielenpijn.

Dank je wel, geleende oren,
open voor mijn jammerklacht.
Open voor mijn diepste wanhoop,
luisterend, de halve nacht.

Dank je wel, dat toen ik woedend
vroeg: "heb ik dit nou verdiend?"
Jij alleen mijn haren streelde.
Dank je wel, je bent mijn vriend

Ik wil het leven wel es danken

voor de machtig mooie dingen
En geloof me, 'k zal niet janken
als ik dood ga, zal ik zingen.

De bomen komen uit de grond,
en uit hun stam de twijgen.
En iedereen vindt het heel gewoon,
dat zij weer bladeren krijgen.

We zien ze vallen naar de grond,
en dan opnieuw weer groeien.
Zo heeft de aarde ons geleerd,
dat al wat sterft zal bloeien.

411.
Ik heb een steen verlegd in een rivier op aarde
het water gaat er anders dan voorheen
de stroom van een rivier hou je niet tegen
het water vindt er altijd een weg omheen
misschien eens gevuld door sneeuw en regen
neemt de rivier mijn kiezel met zich mee
om hem dan glad en rond gesleten
te laten rusten in de luwte van de zee
ik heb een steen verlegd in een rivier op aarde
nu weet ik dat ik nooit zal zijn vergeten
ik leverde bewijs van mijn bestaan
omdat door het verleggen van die ene steen
de stroom nooit meer dezelfde weg zal gaan

412.
In zijn dromen zag hij haar, die mooie tuin, ergens
in het oosten.
Hoge bomen waakten dag en nacht, hun bladeren
zorgden voor schaduw
en vogels vonden er onderdak.

Overall stonden bloemen; nooit had hij zoveel
kleuren gezien.
De rozen geurden en verderop de jasmijn.
'Hoe komt het toch', dacht hij, 'dat ik haar nooit
eerder heb gezien;
dat mijn ogen gesloten bleven voor zoveel
schoonheid?'

Vanuit de verte werd hij geroepen;
Er wenkte iemand; hij kon niet zien wie.
Dan voelde hij hoe hij er zacht en teder naar toe
getrokken werd.

Hij verweerde zich niet.
Waarom zou hij?
Het was daar zo mooi, zo licht, zo vredig.

'Welkom in de hemeltuin', stond er op de
passiebloemen.
En juist op het moment dat hij passeerde, hoorde hij
een vertrouwde stem:
'Hier mag je rusten; je bent thuis'.

413.
Zo waait de Wind
Zo komen de dingen en gaan
we verzinnen ze niet, ze gebeuren
en al weten we niet waarvandaan
ze maken ons blij of we treuren
alles is nemen en geven lief kind
zo waait de wind

De wolken ze varen
ze varen voorbij
de sneeuw van december
de bloei van d'emei
alles wat ik zing
wordt herinnering lief kind
zo waait de wind
't is 't hand op je schouder
'n voetstap op 't grind
zo waait de wind
Zo komt de liefde opeens ontmoet je haar
ze komt jouw kant op en niemand weet van waar
als de moed al hebt verloren
komt onverwacht 'n vrind
zo waait de wind.

414.
Heel zijn leven
Is de mens op zoek naar liefde,
Naar liefde en geluk.

Heel zijn leven wil de mens
Die rode roos plukken
De geur van de liefde ruiken,
Haar smaak proeven.

Maar wie op zoek gaat
Naar het rood van de roos
Komt de pijn van de dorens tegen
Want die zijn
Onlosmakelijk met de liefde verbonden.

Wie de dorens schuwt,
De roos niet durft te plukken,
Zal ook de liefde niet proeven,
Zo gaat dat in hun leven.

Vader heeft de liefde geproefd
Maar is ook de dorens tegen gekomen
En misschien meer dan hem lief was.

Toch de groene bladeren van hoop
Hebben hem

er telkens weer bovenop geholpen,
Hebben hem de moed gegeven,
Vol te houden.

Is er een beter symbool
Van liefde en pijn,
Verdriet en vreugde,
Van hoop ook,
Dan deze roos?

415.

Als een bloem, zo is het leven,
't begin is teer en klein.
De een die bloeit uitbundig,
de ander geurt heel fijn.
Sommige bloemen blijven lang,
weer anderen blijven even.
Vraag niet bij welke groep je hoort,
dat is 't geheim van het leven.

